A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2020. március 12.*

„Állami támogatások – Spanyolország által egyes hivatásos labdarúgóklubok javára nyújtott támogatások – Kezességvállalás – A támogatásokat a belső piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánító határozat – Előny – Nehéz helyzetben lévő vállalkozás – A magánbefektető kritériuma – A nehéz helyzetben lévő vállalkozások megmentéséhez és szerkezetátalakításához nyújtott állami támogatásokról szóló iránymutatás – A támogatás összege – A támogatás kedvezményezettje – A hátrányos megkülönböztetés tilalmának elve – Indokolási kötelezettség”

A T-732/16. sz. ügyben,

a **Valencia Club de Fútbol, SAD** (székhelye: Valencia [Spanyolország], képviselik: J. García-Gallardo Gil-Fournier, G. Cabrera López és D. López Rus ügyvédek)

felperesnek,

támogatja:

a **Spanyol Királyság** (képviselik: M. J. García-Valdecasas Dorrego és M. J. Ruiz Sánchez, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél,

az **Európai Bizottság** (képviselik: G. Luengo, B. Stromsky és P. Němečková, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

a Spanyolország által a Valencia Club de Fútbol, SAD, az Hércules Club de Fútbol, SAD és az Elche Club de Fútbol, SAD javára nyújtott SA.36387 (2013/C) (korábbi 2013/NN) (korábbi 2013/CP) számú állami támogatásról szóló, 2016. július 4-i (EU) 2017/365 bizottsági határozat (HL 2017. L 55., 12. o.) megsemmisítése iránt az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács),

tagjai: H. Kanninen elnök (előadó), J. Schwarcz és C. Iliopoulos bírák,

hivatalvezető: J. Palacio González főtanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2019. március 12-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: spanyol.

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 A felperes, a Valencia Club de Fútbol, SAD egy hivatásos labdarúgóklub, amelynek székhelye Valenciában (Spanyolország) található.

2 A Fundación Valencia nonprofit alapítvány, melynek alapvető célja, hogy megőrizze, népszerűsítse és előmozdítsa a felperes sporttal kapcsolatos, valamint kulturális és társadalmi aspektusait, valamint a rajongóival való kapcsolatát.

3 2009. november 5-én az Instituto Valenciano de Finanzas (a továbbiakban: IVF), a Generalitat Valenciana (Valencia autonóm közösség kormányzata, Spanyolország) pénzügyi intézménye kezességet vállalt a Fundación Valencia részére a Bancaja (később Bankia) által nyújtott 75 millió euró összegű banki hitelért, amellyel az alapítvány megszerezte a felperes részvényeinek 70,6%-át.

4 A kezességvállalás kiterjedt a hitel tőkeösszegének 100%-ára és a kamatokra, valamint a kezességvállalással biztosított ügylettel kapcsolatos költségekre. Ellenértékként a Fundación Valencia 0,5%-os éves kezességvállalási díjat fizetett az IVF-nek. Az IVF viszontgaranciaként másodrendű zálogjogot kapott a felperesnek a Fundación Valencia által megszerzett részvényeire. Az alapul szolgáló hitel időtartama hat év volt. Az alapul szolgáló hitel kamatlába először 6% volt az első évben, majd pedig az 1 éves „Euro Interbank Offered Rate” (Euribor) volt, 3,5%-os kamatréssel növelve, 6%-os minimális kamatlábbal. Ezenkívül 1%-os kötelezettségvállalási díjat is felszámoltak. Az ütemterv szerint a kamatokat 2010 augusztusától kellett visszafizetni, a tőkeösszeget pedig két részletben, azaz 2014. augusztus 26-án, illetve 2015. augusztus 26-án 37,5 millió euró összegben. A kezességvállalással biztosított hitelt (tőkeösszeg és kamatok) a felperesnek a Fundación Valencia által megszerzett részvényeinek értékesítéséből tervezték visszafizetni.

5 2010. november 10-én az IVF 6 millió euróval megemelte a Fundación Valencia részére nyújtott kezességvállalását annak érdekében, hogy a Bankia a már nyújtott hitelt ugyanilyen összeggel megemelje, abból a célból, hogy fedezzék a tőke, a kamatok, valamint az abból eredő költségek megfizetését, hogy 2010. augusztus 26-án nem fizették meg a kezességvállalással biztosított hitel esedékes kamatait. E növelés eredményeként az eredetileg meghatározott visszafizetési ütemterv is megváltozott, tehát 2014. augusztus 26-án 40,5 millió eurót, 2015. augusztus 26-án pedig szintén 40,5 millió eurót kellett visszafizetni. A hitelkamatláb nem változott.

6 Az Európai Bizottság, miután tájékoztatták arról, hogy Valencia autonóm közösség kormányzata banki hitelekre vonatkozó kezességvállalások formájában vélhetően állami támogatást nyújtott az Elche Club de Fútbol, SAD-nak, az Hércules Club de Fútbol, SAD-nak és a felperesnek, 2013. április 8-án felhívta a Spanyol Királyságot ezen információkkal kapcsolatos észrevételek megtételére. Az utóbbi 2013. május 27-én és június 3-án válaszolt a Bizottságnak.

7 2013. december 18-i levelével a Bizottság értesítette a Spanyol Királyságot az EUMSZ 108. cikk (2) bekezdése szerinti hivatalos vizsgálati eljárás megindítását elrendelő határozatáról. A Spanyol Királyság a 2014. február 10-i levelében benyújtotta az eljárás megindítását elrendelő határozattal kapcsolatos észrevételeit.

8 A hivatalos vizsgálati eljárás során a Bizottság a Spanyol Királyságtól, az IVF-től, a Liga Nacional de Fútbol Profesionaltől (a továbbiakban: LFP), a felperestől és a Fundación Valenciától kapott észrevételeket és információkat.

9 A Spanyolország által a Valencia Club de Fútbol, SAD, az Hércules Club de Fútbol, SAD és az Elche Club de Fútbol, SAD javára nyújtott SA.36387 (2013/C) (korábbi 2013/NN) (korábbi 2013/CP) számú állami támogatásról szóló, 2016. július 4-i (EU) 2017/365 határozatában (HL 2017. L 55., 12. o.; a továbbiakban: megtámadott határozat) a Bizottság megállapította, hogy az IVF által a Fundación Valenciának – a felperes tőkeemelésével összefüggésben az utóbbi részvényeinek jegyzése céljából felvett bankhitelének a fedezetére – 2009. november 5-én nyújtott állami kezességvállalás (a továbbiakban: 1. intézkedés), valamint annak 2010. november 10-én elhatározott növelése (a továbbiakban: 4. intézkedés) (a továbbiakban együtt: vitatott intézkedések) jogellenes és a belső piaccal összeegyeztethetetlen támogatásnak minősülnek 19 193 000 euró, illetve 1 188 000 euró összegben (1. cikk). A Bizottság következésképpen kötelezte a Spanyol Királyságot az említett támogatások felperessel való visszatéríttetésére (2. cikk), és azokat „azonnal és ténylegesen” vissza kellett téríteni (3. cikk).

10 A megtámadott határozatban először is a Bizottság megállapította, hogy az IVF által nyújtott vitatott intézkedések állami források felhasználásával jártak, és betudhatók a Spanyol Királyságnak. Másodszor a Bizottság úgy tekintette, hogy a támogatások kedvezményezettje a felperes, nem pedig a Fundación Valencia, amely pénzügyi közvetítőként járt el, figyelembe véve különösen a vitatott intézkedések célját, amely a felperes tőkeemelése finanszírozásának megkönnyítésére irányult. Márpedig a felperesnek a vitatott intézkedések meghozatalának időpontjában fennálló pénzügyi helyzete megfelelt a nehéz helyzetben lévő vállalkozások megmentéséhez és szerkezetátalakításához nyújtott állami támogatásokról szóló közösségi iránymutatás (HL 2004. C 244., 2. o.; a továbbiakban: megmentési és szerkezetátalakítási iránymutatás) 10. pontjának a) alpontja, illetve 11. pontja értelmében vett, nehéz helyzetben lévő vállalkozás helyzetének. Az [EUMSZ 107. és EUMSZ 108. cikknek] a kezességvállalás formájában nyújtott állami támogatásra való alkalmazásáról szóló közleményében (HL 2008. C 155., 10. o.; a továbbiakban: a kezességvállalásról szóló közlemény) meghatározott kritériumokra és a felperes pénzügyi helyzetére figyelemmel, valamint a számára nyújtott állami kezességvállalás feltételeire tekintettel a Bizottság jogtalan előny fennállását állapította meg, amely torzíthatta a versenyt, vagy azzal fenyegethetett, és érinthette a tagállamok közötti kereskedelmet. Egyébiránt a Bizottság a megtámadott határozatban a referencia-kamatláb és a leszámítolási kamatláb megállapítási módjának módosításáról szóló közleménye (HL 2008. C 14., 6. o.) értelmében alkalmazandó referencia-kamatláb alapján számszerűsítette a felperesnek állítólagosan nyújtott támogatási elemet, mivel a piacon végrehajtott hasonló ügyletek alapján nem volt lehetséges érdemi összehasonlítás. A vitatott támogatás számszerűsítésekor a Bizottság megállapította, hogy az IVF-nek viszontgarancia címén zálogjogba adott felperesi részvények értéke közel nulla volt. Végül a Bizottság a megtámadott határozatban megállapította, hogy különösen a megmentési és szerkezetátalakítási iránymutatásban meghatározott elvekre és feltételekre tekintettel a vitatott támogatás nem egyeztethető össze a belső piaccal. A Bizottság e tekintetben kiemelte, hogy a felperes 2009. májusi életképességi terve nem volt kellően teljes ahhoz, hogy lehetővé tegye az életképesség észszerű időn belüli helyreállítását.

Az eljárás és a felek kérelmei

11 A Törvényszék Hivatalához 2016. október 20-án benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

12 A Törvényszék Hivatalához 2016. október 28-án benyújtott külön beadványában a felperes ideiglenes intézkedés iránti kérelmet terjesztett elő elsődlegesen a megtámadott határozat 3. és 4. cikke végrehajtásának felfüggesztése iránt, amennyiben a Bizottság abban elrendeli az állítólagosan neki nyújtott támogatások visszatéríttetését.

13 A Bizottság az ellenkérelmet 2017. január 24-én nyújtotta be a Törvényszék Hivatalához.

14 A Törvényszék negyedik tanácsának elnöke 2017. március 23-i végzésével engedélyezte a Spanyol Királyság részére, hogy a felperes kérelmeinek támogatása végett beavatkozzon.

15 A felperes 2017. március 29-én nyújtotta be a választ a Törvényszék Hivatalához.

16 A Spanyol Királyság 2017. június 2-án nyújtotta be a beavatkozási beadványt a Törvényszék Hivatalához.

17 A Bizottság 2017. június 19-én nyújtotta be a viszonválaszt a Törvényszék Hivatalához.

18 A Törvényszék Hivatalához 2017. február 1-jén, február 15-én és június 27-én benyújtott beadványaiban a felperes azt kérte, hogy a Spanyol Királyság tekintetében kezeljék bizalmasan a keresetlevél, az ellenkérelem, a válasz és a viszonválasz egyes részeit. A Spanyol Királyság a bizalmas kezelés iránti kérelmekkel szemben nem emelt kifogást.

19 A Bizottság és a felperes a beavatkozási beadványra vonatkozó észrevételeit 2017. július 14-én, illetve 17-én nyújtotta be a Törvényszék Hivatalához.

20 A 2018. március 22-i Valencia Club de Fútbol kontra Bizottság végzésben (T-732/16 R, nem tették közzé, EU:T:2018:171), amelyet fellebbezési eljárásban helybenhagytak (2018. november 22-i Valencia Club de Fútbol kontra Bizottság végzés, C-315/18 P(R), EU:C:2018:951) a Törvényszék elnöke elutasította az ideiglenes intézkedés iránti kérelmet, és a költségekről nem határozott.

21 A 2018. április 26-i Valencia Club de Fútbol kontra Bizottság végzésben (T-732/16, nem tették közzé, EU:T:2018:237), a 2018. április 26-i Valencia Club de Fútbol kontra Bizottság végzésben (T-732/16, nem tették közzé, EU:T:2018:238) és a 2018. április 26-i Valencia Club de Fútbol kontra Bizottság végzésben (T-732/16, nem tették közzé, EU:T:2018:239) a negyedik tanács elnöke elutasította a Fundación Valencia, az LFP és a Bankia beavatkozási kérelmét.

22 2018. május 25-i levelében a felperes jelezte azon szándékát, hogy a tárgyaláson élni kíván a meghallgatáshoz való jogával.

23 A Törvényszék Hivatalának 2019. február 5-i leveleiben a Törvényszék az eljárási szabályzatának 89. cikke szerinti pervezető intézkedések keretében írásban kérdéseket intézett valamennyi félhez, amelyekre az utóbbiak 2019. február 20-án válaszoltak.

24 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– a megtámadott határozatot a rá vonatkozó részében semmisítse meg;

– kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

25 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– a keresetet mint megalapozatlant utasítsa el;

– kötelezze a felperest a költségek viselésére.

26 A Spanyol Királyság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– a keresetnek adjon helyt, és a megtámadott határozatot semmisítse meg;

– kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

A jogkérdésről

A kereset A.2. mellékletre hivatkozó részének elfogadhatóságáról

27 A Bizottság azt kifogásolja, hogy a keresetlevél általánosan hivatkozik a felperes által meghatalmazott tanácsadók jelentésére, amelyet A.2. mellékletként csatoltak a keresetlevélhez.

28 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a kereset elfogadhatóságához az szükséges, hogy azok a lényeges ténybeli és jogi körülmények, amelyeken a kereset alapul, legalább röviden, de összefüggően és érthetően kitűnjenek magából a keresetlevél szövegéből. Noha a keresetlevél szövegének egyes pontjait alátámaszthatják és kiegészíthetik a csatolt iratok meghatározott részeire történő hivatkozások, a más, akár a keresetlevélhez mellékelt iratokra való általános hivatkozás nem pótolhatja a jogi érvelés azon lényegi elemeinek hiányát, amelyeknek az Európai Unió Bírósága alapokmányának 21. cikke – amely ugyanezen alapokmány 53. cikkének első bekezdése értelmében a Törvényszék előtti eljárásban is alkalmazandó – és az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontja értelmében magában a keresetlevélben kell szerepelniük. A mellékleteket csak annyiban lehet figyelembe venni, amennyiben azok a felperesek beadványainak szövegében kifejezetten megjelenő jogalapokat vagy érveket támasztják alá vagy egészítik ki, és amennyiben pontosan megállapítható, hogy melyek azok a mellékletekben szereplő elemek, amelyek e jogalapokat vagy érveket alátámasztják vagy kiegészítik (lásd: 2018. december 13-i Ryanair és Airport Marketing Services kontra Bizottság ítélet, T-53/16, fellebbezés alatt, EU:T:2018:943, 379. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

29 A jelen ügyben rá kell mutatni, hogy a keresetlevél nem hivatkozik általánosan az A.2. mellékletre, hanem az e mellékletre való hivatkozás esetén szisztematikusan megjelöli annak azon konkrét pontját, illetve pontjait, amelyek a keresetlevélben foglalt érveket kiegészítik vagy alátámasztják. Ezenkívül a keresetlevél szövegében a melléklet bizonyos részei teljes egészében többször is megjelennek. Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a felperes – a Bizottság állításával ellentétben – nem általános jelleggel hivatkozott az A.2. mellékletre, következésképpen a kereset e tekintetben elfogadható.

Az A.2. mellékletben kifejtett érvelés elfogadhatóságáról

30 A Bizottság azt állítja, hogy az A.2. melléklet elfogadhatatlan, mivel olyan érveket tartalmaz, amelyek a keresetlevélben nem jelennek meg.

31 Az A.2. melléklet vizsgálatából kitűnik, hogy az ott kifejtett érvekre már kifejezetten hivatkoztak a keresetlevél szövegében. A Bizottság egyébként nem jelölte meg azokat az érveket, amelyek szerinte anélkül szerepelnek az említett mellékletben, hogy azokat a keresetlevél szövegében megfogalmazták volna.

32 Következésképpen az A.2. mellékletben kifejtett érveléssel szemben a Bizottság által felhozott elfogadhatatlansági kifogást el kell utasítani.

A nyolcadik, az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalap elfogadhatóságáról

33 A felperes szerint az első–hetedik jogalapban kifejtett megfontolásokból kitűnik, hogy a megtámadott határozat a támogatás fennállásának és belső piaccal való összeegyeztethetetlenségének értékelése szempontjából lényeges kérdésekben sérti az indokolási kötelezettséget.

34 A tárgyaláson a Törvényszék által az Európai Unió Bírósága alapokmányának 21. cikkéből és az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontjából következő egyértelműség és pontosság követelményének tiszteletben tartására vonatkozóan feltett kérdésre a felperes a jelen jogalap ismertetésében lényegében jelezte, hogy tömören kívánt fogalmazni, amikor a kereset többi jogalapjára hivatkozva hét olyan pontot azonosított, amelyből véleménye szerint kitűnik az indokolás hiánya.

35 A jelen ügyben a Törvényszék megállapítja, hogy a felperes a kereset többi jogalapját alátámasztó megfontolások általános megismétlésére szorítkozik. Amint arra a Bizottság helyesen rámutat, a felperes nem jelöli meg pontosan a megtámadott határozat azon részeit, amelyeket az indokolás hiánya jellemez, sem pedig azt, hogy azok miért nem teszik lehetővé az érdekeltek számára, hogy megértsék a Bizottság érvelését.

36 Egyébiránt a felperes által a többi jogalapra való hivatkozások kizárólag az elemzés vagy ellenőrzés hiányára, valamint értékelési hibákra vonatkoznak, amelyek mindegyike a megtámadott határozat indokolásának megalapozottságára vonatkozik.

37 Márpedig emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 296. cikk által előírt indokolási kötelezettség olyan lényeges eljárási szabálynak minősül, amelyet külön kell választani az indokolás megalapozottságának kérdésétől, amely a vitatott jogi aktus érdemi jogszerűségére vonatkozik. Ebből az következik, hogy a valamely jogi aktus megalapozottságának vitatását célzó kifogások és érvek az indokolás hiányára vagy elégtelenségére alapított jogalap keretében nem relevánsak (2017. május 30-i Safa Nicu Sepahan kontra Tanács ítélet, C-45/15 P, EU:C:2017:402, 85. pont).

38 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a jelen jogalap – abban a formájában, ahogyan azt ismertették – nem felel meg az Európai Unió Bírósága alapokmányának 21. cikkéből és az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontjából eredő egyértelműség és pontosság követelményeinek.

39 A jelen jogalapot ennélfogva elfogadhatatlannak kell nyilvánítani. Ezenkívül a jelen ügy körülményei nem indokolják, hogy a Törvényszék hivatalból vizsgálja azt a kérdést, hogy a Bizottság tiszteletben tartotta-e az indokolási kötelezettségét.

Az ügy érdeméről

40 Keresete alátámasztására a felperes nyolc jogalapra hivatkozik, amelyek a következőkön alapulnak:

– az első lényegében az előny jellemzőinek megállapításával kapcsolatban elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hibákra vonatkozik;

– a másodlagosan előterjesztett második jogalap az állítólagos támogatások belső piaccal való összeegyeztethetőségének vizsgálata során elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hibára vonatkozik;

– a harmadlagosan előterjesztett harmadik, negyedik és ötödik jogalap a támogatás összege kiszámításának szakaszában elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hibán, a tőke és a kamatok kiszámításával kapcsolatos egyéb hibákon, valamint az arányosság elvének megsértésén alapul;

– a másodlagosan előterjesztett hatodik jogalap az állítólagos támogatás kedvezményezettjének azonosítása során elkövetett hibára vonatkozik;

– a hetedik jogalap a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértésén alapul;

– a nyolcadik jogalap pedig az indokolási kötelezettség megsértésén alapul.

41 A jogalapokat abban a sorrendben kell vizsgálni, ahogyan azokra hivatkoznak, kivéve egyrészt a hatodik jogalapot, amelyet az első jogalapot követően kell megvizsgálni, ahogyan azt a felperes a Törvényszéktől kéri, másrészt pedig a hetedik jogalapot, amely a jogellenes és a belső piaccal összeegyeztethetetlen támogatásnak minősítés megalapozottságára vonatkozik, és amelyet ennélfogva a támogatás összegének kiszámítására vonatkozó harmadik jogalap előtt kell megvizsgálni. Végül emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszék a nyolcadik jogalapot már megvizsgálta, és azt elutasította (lásd a fenti 33–39. pontot).

A lényegében az előny jellemzőinek megállapításával kapcsolatban elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hibákra alapított, első jogalapról

42 Az első jogalap három részből áll, amelyek a Bizottság nyilvánvaló hibáin alapulnak, először is, amennyiben a felperest nehéz helyzetben lévő vállalkozásnak minősítette, másodszor, amennyiben megállapította, hogy a vitatott intézkedések a hitel összegének több mint 80%-át fedezték, harmadszor pedig, amennyiben megállapította, hogy a felperes nem fizetett piaci árat.

– Az első jogalap terjedelméről és a 4. intézkedésre vonatkozó részében való elfogadhatóságáról

43 A felperes a Törvényszék által pervezető intézkedések keretében feltett kérdésre válaszolva, majd a tárgyaláson is jelezte, hogy az első jogalap nem csupán az 1. intézkedésre, hanem a 4. intézkedésre is vonatkozik. A tárgyaláson a Bizottság a jelen jogalap 4. intézkedésre vonatkozó részével kapcsolatban elfogadhatatlansági kifogást emelt.

44 A jogalap 4. intézkedésre vonatkozó részének az Európai Unió Bírósága alapokmányának 21. cikkéből és az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontjából eredő egyértelműség és pontosság követelményeire tekintettel való elfogadhatóságával kapcsolatban – még mindig ugyanezen összefüggésben – kérdezett felperes azzal érvel, hogy az említett intézkedést a keresetlevél a kereseti kérelmeinek ismertetésében, valamint jogalapjai kifejtésének bevezető részében kifejezetten megemlíti. Ezenkívül az első jogalap keretében a „kezességvállalásra” való általános hivatkozásokat, ugyanúgy mint a „vitatott kezességvállalási intézkedések” megemlítését a felperes szerint szükségképpen úgy kell értelmezni, hogy azok magukban foglalják mind az 1., mind pedig a 4. intézkedést. Egyébiránt az A.2. mellékletként csatolt jelentés mindkét intézkedés általános gazdasági értékelését tartalmazza a szóban forgó összes jogalap, többek között az első jogalap megalapozása érdekében. Végül a felperes a második jogalapjára hivatkozik, amelyben azt állítja, hogy az 1. és a 4. intézkedés egy és ugyanazon támogatási intézkedésnek minősül.

45 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 28. pontban hivatkozott állandó ítélkezési gyakorlat szerint ahhoz, hogy valamely kereset az Európai Unió Bírósága alapokmányának 21. cikke és az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontja alapján elfogadható legyen, az szükséges, hogy azok a lényeges ténybeli és jogi körülmények, amelyeken a kereset alapul, legalább röviden, de összefüggően és érthetően kitűnjenek magából a keresetlevél szövegéből. Így nem felel meg az eljárási szabályzatban foglalt követelményeknek, ha valamely jogalapra csupán elvontan utalnak (2018. szeptember 12-i De Geoffroy és társai kontra Parlament ítélet, T-788/16, nem tették közzé, EU:T:2018:534, 72. pont).

46 A jelen ügyben a felperes a keresetlevele „A jogkérdésről” című részének bevezetőjeként jelzi, hogy álláspontja szerint az 1. és a 4. intézkedés nem minősül állami támogatásnak, mivel az előny fennállása nincs bizonyítva. Ebből következik, hogy az előny fennállásának bizonyítására vonatkozó első jogalapot úgy lehet értelmezni, hogy az a Bizottság által mind az 1., mind a 4. intézkedéssel kapcsolatban megfogalmazott értékelések ellen irányul.

47 Amint azonban a fenti 45. pontban felidézett elvekből kitűnik, valamely jogalap elfogadhatóságához nem elegendő, hogy azt elvont módon fogalmazzák meg. Az is szükséges, hogy a jogalap alapjául szolgáló lényeges ténybeli és jogi körülmények összefüggően és érthetően kitűnjenek magából a keresetlevél szövegéből.

48 E tekintetben először is meg kell jegyezni, hogy a keresetlevélben első jogalap címén kifejtett elemek sosem irányulnak kifejezetten a 4. intézkedésre. A Törvényszék ezt követően megállapítja, hogy a felperes által az első jogalap alátámasztására előadott érvelés, ideértve azt is, amikor a felperes az A.2. mellékletként csatolt jelentésre támaszkodik, teljes egészében azon az előfeltevésen alapul, hogy a releváns helyzet az, amely az 1. intézkedés 2009. novemberi meghozatalának időpontjában állt fenn, és ezzel szemben nem terjed ki a 2010. november 10-i, a 4. intézkedés meghozatalának időpontjában fennálló helyzetre. Bár a felperes később, a Törvényszék által feltett kérdésre válaszolva a második jogalap alátámasztására felhozott érvére hivatkozik, amely szerint az 1. és a 4. intézkedés valójában csak egy és ugyanazon támogatási intézkedésnek minősül, meg kell állapítani, hogy ezt az érvet a keresetlevélben nem hozták fel az első jogalap alátámasztására.

49 A fentiekből következik, hogy a keresetlevélben nem szerepel semmilyen, kifejezetten a 4. intézkedésből eredő előny jellemzőinek megállapításával szemben előadott érvelés. Egyébiránt az első jogalap alátámasztására kifejtett, és állítólagosan a 4. intézkedésből eredő előny jellemzőinek megállapításával szemben előadott érvek a keresetlevél szövegéből nem tűnnek ki kellően egyértelműen.

50 Az első jogalapot a 4. intézkedésre vonatkozó részében tehát elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

– Az arra alapított első részről, hogy a Bizottság nyilvánvaló hibát követett el, amikor a felperest nehéz helyzetben lévő vállalkozásnak minősítette

51 A Spanyol Királyság által támogatott felperes mindenekelőtt a hivatásos labdarúgóklubok üzleti modelljének sajátosságait emeli ki, amelyek különböző nem pénzügyi tényezőkön alapulnak, mint például szociális és oktatási feladataik, amelyeket egyébként az EUM-Szerződés az EUMSZ 165. cikk (1) bekezdésének második albekezdésében figyelembe vesz. A felperes, amint a közigazgatási eljárás során az LFP is, úgy véli, hogy ezen ágazati sajátosságokra tekintettel a megmentési és szerkezetátalakítási iránymutatás jelen ügyben való alkalmazása nem volt megfelelő. Ezenkívül a Bizottságnak meg kellett volna állapítania, hogy a hivatásos labdarúgóklubok könyv szerinti értéke nem tükrözi szükségképpen egyrészt azt az árat, amelyet a befektetők készek fizetni, másrészt pedig a klub újraeladása esetén várt nyereséget.

52 A felperes ezt követően azt kifogásolja, hogy a Bizottság a felperes pénzügyi helyzetének értékelése során tagadta a labdarúgóklubok játékosai piaci értékének jelentőségét. Különösen azt kifogásolja, hogy a Bizottság figyelmen kívül hagyta a könyv szerinti érték és a piaci érték közötti különbséget, amelyet pedig a felperes a közigazgatási eljárás során kifejtett, és hogy túlértékelte a játékosok értékének a pénzügyi nehézségek miatti kényszereladás esetén való csökkenését, akárcsak a sérülések kockázatából eredő ingadozást, amely kockázat ellen a felperes biztosítva van.

53 A felperes végül a 2009. évi életképességi terv megalapozottságára és hitelességére hivatkozik, amely tervnek a bevételekre és kiadásokra vonatkozó előrejelzései megfelelőek voltak, és összhangban álltak a hasonló európai és spanyol labdarúgóklubok jövedelmezőségével, tehát elegendők voltak ahhoz, hogy lehetővé tegyék a klub életképes működését. E tekintetben a Bizottság nem hivatkozhat a 2009-ben kezességvállalással biztosított hitel visszafizetése elmaradásának kockázatára, mivel az említett hitel visszafizetésének kötelezettsége nem a felperest, hanem a Fundación Valenciát terhelte. A felperes megjegyzi továbbá, hogy a bevételek jelentősen meghaladták az életképességi terv előrejelzéseit, és hogy ez a növekedés többek között a kezességvállalás nyújtása előtt kötött műsorszolgáltatási szerződés teljesítését tükrözi.

54 A Bizottság azt állítja, hogy a felperes által előadott érvek egyike sem kérdőjelezheti meg azt a következtetést, amely szerint a felperes a vitatott intézkedések meghozatalának időpontjában nehéz helyzetben volt.

55 Először is az ítélkezési gyakorlat az állami támogatásokra vonatkozó szabályok alkalmazása során nem ismer el a sportra vonatkozó sajátos kivételt. Ezenkívül az IVF által a vitatott intézkedések nyújtásakor kinyilvánított cél nem releváns, mivel a támogatás fogalma és a pénzügyi nehézség fogalma is objektív. Mindenesetre a Bizottság az életképességi terv elemzésekor figyelembe vette a labdarúgás ágazata gazdasági hátterének releváns elemeit. Azt állítja, hogy az a körülmény, hogy a befektetők készek a negatív könyv szerinti értékkel rendelkező klubok részvényeinek megvásárlására, nem kérdőjelezi meg azt, hogy az ilyen befektetést megelőzően megbízható és hihető pénzügyi előrejelzésekkel kell rendelkezni, és hozzáteszi, hogy a közigazgatási eljárás során nem nyújtottak be hozzá semmilyen jelentést a felperes vagyonának értékéről.

56 Ezt követően a Bizottság hangsúlyozza, hogy a felperes állításával ellentétben figyelembe vette a felperes játékosainak piaci értékét, ugyanakkor arra a következtetésre jutott, hogy a magas értékük nem cáfolja azt a megállapítást, amely szerint a felperes nehéz helyzetben volt. E tekintetben a Bizottság azt állítja, hogy a felperes által említett átruházási példák lényegében az IVF által biztosítékkal fedezett hitel nyújtását követő átruházásokra vonatkoznak, és azt mutatják, hogy egy játékos átruházása hosszú tárgyalásokat feltételez, aminek hatása van abban az esetben, ha az átruházásnak a pénzügyi nehézségek miatt gyorsan kell megtörténnie. Egyébiránt a játékosokat nem lehet egyidejűleg átruházni, mivel nem érnek el egyidejűleg magas piaci értéket. Végül, bár a klubot biztosítják a játékosokat érintő kockázatokkal szemben, ez nem változtat azon, hogy egy sérülés hatással van a játékos eladási értékére, és közvetetten a klub eredményeire.

57 Végül a 2009. évi életképességi tervet illetően a Bizottság úgy véli, hogy a felperes nem terjeszt elő olyan bizonyítékot, amely megkérdőjelezné azt a megállapítást, amely szerint e terv egyrészt nem tartalmazott semmilyen érzékenységi elemzést azon kockázatok tekintetében, amelyek érinthetik a felperes pénzügyi eredményeit, másrészt pedig olyan kilátásokon alapult, amelyek nem teszik lehetővé a hosszú távú életképesség helyreállítását. A Bizottság ezenkívül vitatja az A.2. mellékletként csatolt jelentésben annak megállapítása érdekében elfogadott összehasonlító és ágazati megközelítést, hogy a felperes nem volt nehéz helyzetben. Végül a Bizottság úgy véli, hogy az a kérdés, hogy a felperes képes-e visszafizetni a biztosítékkal fedezett hitelt, releváns, ellentétben azzal, amit a felperes a válaszában állít, mivel nem vitatott, hogy ő az említett hitel kedvezményezettje.

58 Emlékeztetni kell arra, hogy az állami támogatások sajátos területén a Bizottság kötve van a saját maga által elfogadott keretszabályokhoz és közleményekhez, amennyiben ezek nem térnek el a Szerződés szabályaitól (2010. december 2-i Holland Malt kontra Bizottság ítélet, C-464/09 P, EU:C:2010:733, 47. pont). Különösen e szövegek nem értelmezhetők úgy, hogy csökkentik az EUMSZ 107. és az EUMSZ 108. cikk hatályát, vagy ellenkeznek azok céljaival (2008. szeptember 11-i Németország és társai kontra Kronofrance ítélet, C-75/05 P és C-80/05 P, EU:C:2008:482, 61. és 65. pont).

59 Egyébiránt az európai uniós bíróság e felülvizsgálat keretében nem helyettesítheti a Bizottság gazdasági értékelését a sajátjával. A Bizottság által végzett összetett gazdasági értékelések felett az uniós bíróságok által gyakorolt felülvizsgálat ugyanis olyan korlátozott felülvizsgálatot jelent, amely szükségképpen annak vizsgálatára szorítkozik, hogy tiszteletben tartották-e az eljárási szabályokat és az indokolási kötelezettséget, a tényállás tárgyi szempontból pontos-e, valamint nem követtek-e el nyilvánvaló mérlegelési hibát, illetve hatáskörrel való visszaélést (lásd: 2010. szeptember 2-i Bizottság kontra Scott ítélet, C-290/07 P, EU:C:2010:480, 66. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

60 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a Bizottság annak megállapításakor, hogy valamely vállalkozás nehéz helyzetben van, olyan összetett gazdasági értékelésekre támaszkodik, amelyek felett a Törvényszék csak korlátozott felülvizsgálatot gyakorol (lásd ebben az értelemben: 2008. szeptember 24-i Kahla/Thüringen Porzellan kontra Bizottság ítélet, T-20/03, EU:T:2008:395,

133. pont; 2010. március 3-i Freistaat Sachsen kontra Bizottság ítélet, T-102/07 és T-120/07, EU:T:2010:62, 122. és 157. pont; 2011. május 12-i Région Nord-Pas-de-Calais és Communauté d'agglomération du Douaisis kontra Bizottság ítélet, T-267/08 és T-279/08, EU:T:2011:209, 153. pont; 2013. július 3-i MB System kontra Bizottság ítélet, T-209/11, nem tették közzé, EU:T:2013:338, 37. pont).

61 Jóllehet a Bizottság széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik, amelynek gyakorlása magában foglal uniós összefüggésben megvalósítandó gazdasági jellegű értékeléseket, ez nem jelenti azonban azt, hogy az uniós bíróságnak tartózkodnia kellene a gazdasági jellegű adatok Bizottság általi értelmezésének ellenőrzésétől. Az ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis az uniós bíróságnak nem csupán a hivatkozott bizonyítékok tárgyi valószerűségét, megbízhatóságát és koherenciáját kell vizsgálnia, hanem azt is ellenőriznie kell, hogy e bizonyítékok tartalmazzák-e az adott összetett helyzet értékeléséhez figyelembe veendő összes releváns adatot, valamint hogy alátámasztják-e a belőlük levont következtetéseket (2010. szeptember 2-i Bizottság kontra Scott ítélet, C-290/07 P, EU:C:2010:480, 64. és 65. pont; 2012. március 2-i Hollandia kontra Bizottság ítélet, T-29/10 és T-33/10, EU:T:2012:98, 102. pont).

62 A jelen esetben a Bizottság a megtámadott határozat (73)–(77) preambulumbekezdésében a megmentési és szerkezetátalakítási iránymutatás 10. pontjának a) alpontjára és 11. pontjára támaszkodott, amikor a felperest az 1. intézkedés meghozatalának időpontjában nehéz helyzetben lévő vállalkozásnak minősítette.

63 A megmentési és szerkezetátalakítási iránymutatás 10. pontjának a) alpontja szerint valamely vállalkozás főszabály szerint és a méretétől függetlenül „korlátolt felelősségi alapon működő társaság esetén" akkor tekinthető nehéz helyzetben lévőnek, ha „törzstőkéjének több mint a fele nincs meg, és annak több mint egynegyede az előző [tizenkét] hónap során veszett el". Ezt követően a 11. pont szerint „[e]gy vállalat a 10. pontban hivatkozott feltételek hiányában is nehézségben lévőnek tekinthető, különösen akkor, ha egy vállalkozás nehéz helyzetére utaló szokásos jelek mutatkoznak, mint például a növekvő veszteségek, a csökkenő forgalom, a felhalmozódó leltári készletek, a fölös kapacitás, a lanyhuló pénzforgalom, a növekvő adósságok, az emelkedő kamatköltségek és a zuhanó vagy nullára leírt nettó eszközérték".

64 A Bizottság először is arra hivatkozik a megtámadott határozat (73) preambulumbekezdésében, hogy bár a felperes törzstőkéje nem csökkent az 1. intézkedés meghozatalát megelőző három pénzügyi évben, a saját tőkéje negatív volt a 2006/2007-es és a 2008/2009-es pénzügyi évek végén. Ezenkívül megjegyzi, hogy a felperes „[a törzstőke] több mint […] egynegyedét a 2009 júniusában végződő pénzügyi évben veszítette el". A Bizottság szerint e körülmények együttesen elegendőek annak megállapításához, hogy a megmentési és szerkezetátalakítási iránymutatás 10. pontjának a) alpontjában meghatározott kritériumok teljesültek, mivel ha a felperes a vagyonának helyreállítása érdekében meghozta volna a megfelelő intézkedéseket, például aktiválta volna a veszteségeit, teljes törzstőkéjét elvesztette volna, mivel az alacsonyabb volt a felhalmozott veszteségeknél (a (74) preambulumbekezdés).

65 A Bizottság ezt követően a megtámadott határozat (75) preambulumbekezdésében úgy véli, hogy a megmentési és szerkezetátalakítási iránymutatás 11. pontjában meghatározott kritériumok is teljesültek. E tekintetben rámutat, hogy a felperes jelentős veszteségeket szenvedett el a 2006/2007-es és a 2008/2009-es pénzügyi évben 26,1 millió, illetve 59,2 millió euró összegben, és hogy forgalma több mint 20%-kal, 107,6 millió euróról (2006/2007-es pénzügyi év) 82,4 millió euróra (2008/2009-es pénzügyi év) csökkent. A Bizottság hozzáteszi, hogy a felperes súlyosan eladósodott, amint azt adósság/saját tőke aránya is tanúsítja, amely 2008 júniusában 73,5, 2007 júniusában és 2009 júniusában pedig negatív volt.

66 A jelen ügyben először is azt kell megvizsgálni, hogy a megmentési és szerkezetátalakítási iránymutatás 10. pontjának a) alpontjában meghatározott kritériumok teljesülnek-e. A felperes helyzetét csak akkor kell adott esetben az említett iránymutatás 11. pontjára tekintettel vizsgálni, ha az említett kritériumok nem teljesülnek.

67 Annak meghatározása érdekében, hogy teljesülnek-e ezek a kritériumok, először is tisztázni kell a megmentési és szerkezetátalakítási iránymutatás 10. pontjában említett, a törzstőke eltűnése, illetve elvesztése fogalmának hatályát (lásd a fenti 63. pontot), amennyiben a felek ezt különösen a megtámadott határozat (73) preambulumbekezdésében szereplő azon megállapításra tekintettel vitatják, miszerint a felperes törzstőkéje az 1. intézkedés meghozatala előtt nem csökkent (lásd a fenti 64. pontot). A Bizottság így a tárgyaláson azt állította, hogy a „törzstőkéjének több mint a fele nincs meg” kifejezést úgy kell értelmezni, hogy az magában foglalja azt az esetet is, amikor a vállalkozás nettó vagyona oly mértékben csökken, hogy nem éri el a törzstőkéjének felét. Annak a körülménynek, hogy a törzstőke értéke nem változik, nincs jelentősége. Ezzel szemben a Spanyol Királyság lényegében azt állítja, hogy a Bizottság összekeveri a törzstőke és a saját tőke fogalmát, így a megtámadott határozatban tett azon megállapításnak, hogy a felperes törzstőkéje nem csökkent, ki kellett volna zárnia a megmentési és szerkezetátalakítási iránymutatás 10. pontja a) alpontjának a jelen ügyben történő alkalmazását.

68 E tekintetben a megmentési és szerkezetátalakítási iránymutatás 10. pontja a) alpontjának rendelkezései „analógia útján” a biztosítékok egyenértékűvé tétele céljából a részvénytársaságok alapításának, valamint ezek tőkéje fenntartásának és módosításának tekintetében a tagállamok által a társasági tagok és harmadik személyek érdekei védelmében a Szerződés 58. cikkének (2) bekezdése szerinti társaságoknak előírt biztosítékok összehangolásáról szóló, 1976. december 13-i 77/91/EGK második tanácsi irányelv (HL 1977. L 26., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 8. o.) 17. cikkére utalnak, amely cikk helyébe a megtámadott határozat meghozatalának időpontjában a biztosítékok egyenértékűvé tétele céljából a részvénytársaságok alapításának, valamint tőkéjük fenntartásának és módosításának tekintetében a tagállamok által a társasági tagok és harmadik személyek érdekei védelmében az [EUMSZ] 54. [cikk] második bekezdése szerinti társaságoknak előírt biztosítékok összehangolásáról szóló, 2012. október 25-i 2012/30/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2012. L 315., 74. o.) 19. cikke lépett, amely kimondja, hogy „[a] jegyzett tőkében bekövetkezett súlyos veszteség esetén a tagállamok jogszabályaiban meghatározott határidőn belül össze kell hívni a közgyűlést annak eldöntésére, hogy a társaságot megszüntetik-e, vagy egyéb intézkedést kell-e hozni”, és hogy az e veszteségnek tekintett összeget a tagállamok jogszabályai nem állapíthatják meg „a jegyzett tőke felénél magasabb értékben”. Az említett irányelvek keretében a „jegyzett tőke” fogalma összemosódik a „törzstőke” fogalmával (lásd ebben az értelemben: 2000. március 23-i Diamantis ítélet, C-373/97, EU:C:2000:150, 3. és 32. pont). Tekintettel az e rendelkezések által követett célra, amelyek a közgyűlés összehívására vonatkozó konkrét kötelezettséget írnak elő, és azon szöveg szerkezetére, amelybe e rendelkezések illeszkednek, és amely egyértelműen és elkülönülten a „[törzs]tőke leszállításának” eseteire vonatkozik, és megállapítja a közgyűlés e tekintetben fennálló hatáskörét, egyértelműen kitűnik az, hogy a 77/91 második irányelv 17. cikkében említett, a „[törzs]tőkében bekövetkezett súlyos veszteség” nem tekinthető a társaság illetékes szervei által elhatározott törzstőke-leszállításnak, hanem arra az esetre vonatkozik, amikor a saját tőke oly mértékben csökken, hogy annak következtében a társaság említett szervei adott esetben az érintett társaság törzstőkéjének leszállításáról döntenek. Márpedig a megmentési és szerkezetátalakítási iránymutatás 10. pontjának a) alpontjában a fent említett irányelvek rendelkezéseivel létrehozott kapcsolatra tekintettel az említett iránymutatás 10. pontjának a) alpontjában szereplő, a törzstőke eltűnésének, illetve elvesztésének fogalmát az említett irányelvekben foglalt, a „[törzs]tőkében bekövetkezett súlyos veszteség” fogalmával összhangban kell értelmezni.

69 A Törvényszék egyébiránt már kimondta, hogy a saját tőke szintje releváns mutató annak megállapításakor, hogy fennáll-e a törzstőkének a megmentési és szerkezetátalakítási iránymutatás 10. pontjának a) alpontja értelmében vett eltűnése, illetve elvesztése, függetlenül attól, hogy a törzstőke

csökkenését nem állapították meg (lásd ebben az értelemben: 2005. június 15-i Corsica Ferries France kontra Bizottság ítélet, T-349/03, EU:T:2005:221, 196. pont; 2010. március 3-i Freistaat Sachsen kontra Bizottság ítélet, T-102/07 és T-120/07, EU:T:2010:62, 106. pont).

70 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a Bizottság támaszkodhatott a felperes saját tőkéjének szintjére annak megállapítása érdekében, hogy a megmentési és szerkezetátalakítási iránymutatás 10. pontjának a) alpontjában meghatározott kritériumok teljesülnek-e.

71 A jelen ügyben a Bizottság a megtámadott határozat (73) preambulumbekezdésében megállapítja, hogy a felperes pénzügyi kimutatásaiból kitűnik, hogy a 2008/2009-es pénzügyi év végén a törzstőkéjének egészét meghaladó összesített veszteségek miatt negatív saját tőkével rendelkezett. A Bizottság ugyanezen preambulumbekezdésben továbbá azt állítja, hogy a felperes „[a törzstőke] több mint […] egynegyedét a 2009 júniusában végződő pénzügyi évben veszítette el”. Ezt az állítást alátámasztják a felperesnek a megtámadott határozat (15) preambulumbekezdésében szereplő pénzügyi adatai. A felperes saját tőkéje ugyanis 2008 júniusában valamivel több mint a felét tette ki törzstőkéjének (5,9, illetve 9,2 millió euró), és 2009 júniusában negatívvá vált, ami a fentiekben kifejtettek szerint azzal a következménnyel járt, hogy a 2008/2009-es pénzügyi évben a törzstőkéjének több mint fele, tehát *a fortiori* annak több mint egynegyede „elveszett”.

72 Meg kell még vizsgálni, hogy a felperes által a jelen rész keretében hivatkozott három érv, amelyek közül az első a hivatásos labdarúgás ágazatának sajátosságain, a második a felperes játékosai piaci értékének figyelmen kívül hagyásán, a harmadik pedig a 2009. évi életképességi terv megalapozottságán és hitelességén alapul, egészben vagy részben alkalmas-e arra, hogy megkérdőjelezze a Bizottság azon következtetését, amely szerint saját tőkéjének szintje alapján a felperes a megmentési és szerkezetátalakítási iránymutatás 10. pontjának a) alpontjában meghatározott kritériumokra tekintettel nehéz helyzetben lévő vállalkozás volt.

73 Elsősorban a hivatásos labdarúgás ágazatának sajátosságait illetően mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy az EUMSZ 165. cikk (1) bekezdésének második albekezdése úgy rendelkezik, hogy az „Unió a sport sajátos természetére, […] valamint a társadalomban és a nevelésben betöltött szerepére tekintettel hozzájárul az európai sport előmozdításához”.

74 E tekintetben, noha az EUMSZ 165. cikk (1) bekezdésének második albekezdésében foglalt követelmények adott esetben azt feltételezik, hogy a Bizottság az e szakaszban őt megillető széles mérlegelési jogkör keretében a támogatás összeegyeztethetőségét a sport előmozdítására irányuló célkitűzésre tekintettel értékeli (lásd ebben az értelemben: 2016. június 9-i Magic Mountain Kletterhallen és társai kontra Bizottság ítélet, T-162/13, nem tették közzé, EU:T:2016:341, 79. és 80. pont), ugyanakkor valamely intézkedés támogatásnak minősítése előzetes szakaszában az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése nem különbözteti meg az állami beavatkozásokat azok oka vagy célja szerint, hanem az általuk gyakorolt hatások alapján határozza meg őket (2011. június 9-i Comitato „Venezia vuole vivere” és társai kontra Bizottság ítélet, C-71/09 P, C-73/09 P és C-76/09 P, EU:C:2011:368, 94. pont).

75 A Bíróság így a környezetvédelemmel kapcsolatos követelmények figyelembevételének az EUM-Szerződésből eredő szükségességét illetően kimondta, hogy az nem indokolja valamely intézkedésnek az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének hatálya alóli kizárását, e követelmények figyelembevétele azonban mindenképpen hasznos lehet az intézkedés EUMSZ 107. cikk (3) bekezdése alapján való összeegyeztethetőségének értékelése során (lásd ebben az értelemben: 2008. december 22-i British Aggregates kontra Bizottság ítélet, C-487/06 P, EU:C:2008:757, 92. pont).

76 Egyébiránt a felperes nem vitatja, hogy a Törvényszék már elismerte a hivatásos klubok által folytatott labdarúgás gazdasági jellegét (lásd ebben az értelemben: 2005. január 26-i Piau kontra Bizottság ítélet, T-193/02, EU:T:2005:22, 69. pont).

77 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a Bizottság az EUMSZ 165. cikk (1) bekezdésének második albekezdése alapján nem volt köteles figyelembe venni a felperes mint hivatásos labdarúgóklub sajátosságait, kivéve azokat, amelyek közvetlenül relevánsak a nehéz helyzetben lévő vállalkozás objektív fogalmának vizsgálata szempontjából.

78 A felperes ugyanakkor azt kifogásolja, hogy a Bizottság a megközelítésével elmulasztott figyelembe venni számos, „nem pénzügyiként” bemutatott és a hivatásos labdarúgóklubok üzleti modelljére jellemző tényezőt, mint például a sportteljesítménnyel kapcsolatos kihívásokat, illetve a rajongók és a bérlettel rendelkezők számát.

79 Meg kell jegyezni, hogy a felperes itt csak olyan paraméterekre hivatkozik, amelyek közvetlenül befolyásolják a hivatásos labdarúgóklubok gazdasági teljesítményét, és így pénzügyi eredményeit. A felperes beadványaiban egyébként arra hivatkozik, hogy bevételei jelentősen csökkentek amiatt, hogy a 2008–2009-es idényben nem vett részt az Európai Labdarúgó-szövetség (UEFA) által szervezett bajnokok ligájában. Ebből következik, hogy a felperes pénzügyi eredményeinek a Bizottság általi vizsgálata szükségképpen figyelembe veszi a fent hivatkozott paramétereket, mivel ez utóbbiak hatással vannak a felperes pénzügyi stabilitására.

80 Ezenkívül a Bizottság a 2009. évi életképességi terv elemzése során konkrétan hivatkozott több ilyen tényezőre, úgymint a sportteljesítményre vagy a rajongók jegyek, illetve bérletek vásárlására vonatkozó képességére (a megtámadott határozat (110) preambulumbekezdése). A felperes érve így ténybeli alapot nélkülöz.

81 Ráadásul meg kell állapítani, hogy a felperes érvelése az egész ágazatra vonatkozó közös általános állításokon alapul, amelyek nem alkalmasak arra, hogy megkérdőjelezzék a Bizottság által a felperes sajátos gazdasági és pénzügyi helyzetére vonatkozóan levont következtetéseket.

82 A felperes előadja továbbá, hogy a hivatásos labdarúgóklubok könyv szerinti értéke nem tükrözi szükségképpen azok vételi vagy viszonteladási árát. Így a magánbefektetők készek jelentős összegeket fizetni a negatív könyv szerinti értékkel bíró futballklubok feletti irányítás megszerzése érdekében.

83 A felperes azonban pusztán két példával támasztja alá ezt az állítást, amikor is 2007 és 2009 között két, negatív könyv szerinti értékkel rendelkező angol labdarúgóklub megvásárlására került sor. Mindenesetre általánosságánál fogva ezen érvelés nem alkalmas azon megállapítás cáfolására, amelyre a Bizottság a felperes egyéni helyzetének vizsgálatát követően jutott (lásd a fenti 64. és 65. pontot), és emlékeztetni kell arra, hogy a nehéz helyzetben lévő vállalkozás fogalmát kizárólag a szóban forgó vállalkozás pénzügyi és gazdasági helyzetére vonatkozó konkrét valószínűsítő körülmények alapján kell értékelni (2017. április 6-i Regione autonoma della Sardegna kontra Bizottság ítélet, T-219/14, EU:T:2017:266, 184. pont).

84 Másodsorban az arra vonatkozó érvet illetően, hogy a Bizottság a felperes pénzügyi helyzetének értékelése során figyelmen kívül hagyta a játékosainak piaci értékét, előzetesen meg kell jegyezni, hogy a megmentési és szerkezetátalakítási iránymutatásnak a jelen ügyben alkalmazandó szövege úgy rendelkezik, hogy a Bizottság a 10. pont a) alpontjában említett körülmények fennállása esetén „főszabály szerint” úgy tekinti, hogy a vállalkozás nehéz helyzetben van. Ezáltal a Bizottság olyan irányt rögzített, amelynek maga a szövege lehetőséget ad arra, hogy a Bizottság eltérjen tőle (lásd ebben az értelemben: 2017. április 6-i Saremar kontra Bizottság ítélet, T-220/14, nem tették közzé, EU:T:2017:267, 174. pont).

85 Egyébiránt, amint arra a megmentési és szerkezetátalakítási iránymutatás 9. pontja emlékeztet, a nehéz helyzetben lévő vállalkozás fogalma alatt olyan vállalkozás értendő, amely képtelen – akár saját erejéből, akár pedig a tulajdonosai/részvényesei vagy a hitelezői által biztosított források révén – arra, hogy megállítsa a veszteségek halmozódását, amely a hatóságok külső beavatkozása nélkül szinte teljes bizonyossággal azt eredményezné, hogy rövid vagy középtávon feladja üzleti tevékenységét. A

Bizottság, jóllehet jogosult arra, hogy a megmentési és szerkezetátalakítási iránymutatás 10. és 11. pontjában megemlítsen bizonyos, pénzügyi nehézségekre utaló, különösen fontos valószínűsítő körülményeket, amelyek konkrétan rávilágítanak a nehéz helyzetben lévő vállalkozás fogalmára, nem mondhat le az őt megillető mérlegelési jogkörről, amennyiben összetett gazdasági értékeléseket végez, mint a jelen ügyben a felperes pénzügyi helyzetének vizsgálata során (lásd a fenti 60. pontot).

86 Ennek felidézését követően először is meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem hagyta figyelmen kívül sem a felperes játékosainak piaci értékét, sem pedig a könyv szerinti értéküket, mivel ezt figyelembe vette annak megállapításakor, hogy nem lehet úgy tekinteni, hogy a felperes pénzügyi minősítése a vitatott intézkedések meghozatalának időpontjában a CCC kategóriánál alacsonyabb volt (a megtámadott határozat (80) és (81) preambulumbekezdése).

87 A Bizottság a megtámadott határozat (82) preambulumbekezdésében azonban megállapítja, hogy „a Valencia [CF] játékosainak (eszközeinek) viszonylag magas könyv szerinti értéke nem jelentheti azt, hogy a klubnak nem voltak pénzügyi nehézségei”. E tekintetben megjegyzi, hogy „a [Valencia CF] játékos[ainak] a szükségeladási értéke sokkal alacsonyabb lenne, mivel a vevők kihasználnák az eladó (Valencia CF) ismert nehéz helyzetét, hogy lejjebb tornásszák az árakat”. Megjegyzi továbbá, hogy e játékosok piaci értéke jelentős kockázatnak volt kitéve, különösen sérülések esetén.

88 Ebből következik, hogy bár a felperes állításával ellentétben a Bizottság nem tagadta meg a játékosok piaci értékének figyelembevételét, amikor a megtámadott határozat (80) és (81) preambulumbekezdésében arra a következtetésre jutott, hogy a felperes pénzügyi minősítése nem lehetett a CCC kategóriánál alacsonyabb, a Bizottság a (82) preambulumbekezdésben a kényszereladás esetén bekövetkező értékcsökkenés kockázata, valamint a játékosok értékét volatilissé tevő kockázatok alapján azt állapította meg, hogy ezen eszközök fennállása nem kérdőjelezi meg azon megállapítását, hogy a felperes nehéz helyzetben lévő vállalkozás volt. A Bizottság a tárgyaláson kifejtette, hogy annak meghatározása érdekében, hogy a felperes nehéz helyzetben volt-e, kizárólag a játékosainak könyv szerinti értékére támaszkodott, és az imént kifejtett indokok alapján úgy ítélte meg, hogy a piaci érték nem releváns.

89 Következésképpen azt kell még megvizsgálni, hogy a Bizottság által a felperes játékosai piaci értékükön való értékelésének terjedelmére és megbízhatóságára vonatkozóan tett megállapítások nyilvánvaló hibákat tartalmaznak-e.

90 Először is, ami a játékosok kényszereladás esetén való értékvesztésének kockázatát illeti, előzetesen meg kell állapítani, hogy függetlenül a jelen ügyben szóban forgó, nehéz helyzetben lévő vállalkozásnak minősítéstől, nem vitatott, hogy a felperes a 2008/2009-es pénzügyi év végén legalábbis likviditási szükséglettel rendelkezett. Márpedig elképzelhető, hogy az ilyen körülményeket, különösen ha egy potenciális vevő ismeri azokat, ez utóbbi arra használja fel, hogy a játékosok olyan viszonteladási áráról tárgyaljon, amely a becsült piaci értéküknél alacsonyabb.

91 A fenti megállapítást nem kérdőjelezi meg az sem, hogy a felperes több olyan példára is hivatkozott, amikor egy játékost a becsült piaci értékéhez közeli áron igazoltak át. Egyrészt a hivatkozott példák többsége vagy az 1. intézkedés meghozataláról szóló döntést követő időszakra, vagy a megtámadott határozatban figyelembe vett időszakot megelőző időszakra, vagy olyan pénzügyi évre vonatkozik, amely során a felperes pénzügyi eredményei javultak. E példák tehát nem cáfolják azt a megállapítást, amely szerint a 2008/2009-es pénzügyi év végén megállapítotthoz hasonló, bizonyított és ismert pénzügyi nehézségek esetén azok a klubok, amelyekkel a felperes átigazolásról tárgyal, hasznot húznának ebből az információból annak érdekében, hogy az érintett játékos piaci értékénél alacsonyabb árat érjenek el. Másrészt, bár igaz, hogy a felperes a jelen kereset keretében olyan átigazolási esetre is hivatkozik, amelyre nem sokkal az 1. intézkedés meghozatala előtt került sor a játékos becsült piaci értékénél magasabb áron, a Bizottsághoz hasonlóan meg kell jegyezni, hogy elszigetelt példáról van szó, továbbá hogy ellenben egy másik, ugyanebben az időpontban megvalósult átigazolásra a becsült piaci értéknél alacsonyabb áron került sor.

92 Másodszor, ami a játékosok piaci értékének ingadozását illeti, a játékosokat adott esetben sújtó kockázatokra tekintettel azt is meg kell állapítani, hogy ez az állítás nem valószínűtlen. A felperes által előadott érvek nem tudják megkérdőjelezni e megállapítást. Egyrészt a felperes által hivatkozott azon körülmény, hogy a játékosai halálának vagy tartós teljes rokkantságának kockázatával szemben biztosítva van, nem mentesítheti a felperest azon kockázat alól, hogy valamely, a játékosok teljesítményét csak átmenetileg csökkentő sérülés miatt csökken az érintett játékos értéke. Másrészt relativizálni kell a felperes azon érvének terjedelmét, amely szerint a játékos piaci értékének ingadozását csökkenti az, hogy a csapat szintjén kell érvelni. Ugyanis, amint arra a Bizottság hivatkozik, a játékos teljesítménye, és ennélfogva az értéke legalábbis részben a csapata többi tagjának állapotától és teljesítményétől függ.

93 Továbbá a Törvényszék rámutat arra, hogy összetett gazdasági értékelések esetén a Bizottság a mérlegelési jogköre keretében dönthet úgy, hogy a vállalkozás pénzügyi helyzetének értékelése céljából az eszközeinek a számviteli nyilvántartásból kitűnő értékelését részesíti előnyben azon az alapon, hogy ez utóbbi óvatosabb, mint a piaci ár becslésén alapuló értékelés.

94 A fentiekből következik, hogy a Bizottság által a felperes játékosai piaci értékükön való értékelésének terjedelmére és megbízhatóságára vonatkozóan tett megállapítások nem tartalmaznak nyilvánvaló hibát.

95 Harmadsorban és végül a 2009. évi életképességi terv megalapozottságára és hitelességére való hivatkozást illetően meg kell állapítani, hogy ez az érv, amelyet a felperes a nehéz helyzetben lévő vállalkozásnak minősítésével kapcsolatos állítólagos hibára alapított első rész keretében fejtett ki, a másodlagosan előterjesztett, a szóban forgó támogatás belső piaccal való összeegyeztethetőségére vonatkozó második jogalap alátámasztására is szolgál.

96 E tekintetben, noha – amint a megmentési és szerkezetátalakítási iránymutatás 34. pontjából kitűnik – a nehéz helyzetben lévő vállalkozásoknak nyújtott támogatásoknak – annak érdekében, hogy azokat az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének c) pontjával összeegyeztethetőnek nyilvánítsák – szerkezetátalakítási tervhez kell kapcsolódniuk (lásd ebben az értelemben: 2001. március 22-i Franciaország kontra Bizottság ítélet, C-17/99, EU:C:2001:178, 45. pont), meg kell állapítani, hogy e terv fennállása és tartalma a jelen ügyben szintén releváns tényezőnek minősül annak eldöntésekor, hogy az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésére tekintettel a vitatott kezességvállalásból előny származik-e (lásd ebben az értelemben: 2000. június 13-i EPAC kontra Bizottság ítélet, T-204/97 és T-270/97, EU:T:2000:148, 72–74. pont). A felperes pénzügyi helyzetének helyreállítására vonatkozó, a 2009. évi életképességi tervből adott esetben kitűnő kilátások ugyanis legalábbis közvetett hatással vannak az említett kezességvállalás érvényesítésének kockázatára, mivel az alapul szolgáló hitelnek a Fundación Valencia általi visszafizetését a felperes részvényeinek eladásából kellett finanszírozni (lásd a fenti 4. pontot), amely részvények értékét szükségképpen érinti a felperes pénzügyi helyzete.

97 A jelen ügyben a Bizottság a megtámadott határozat (58) és (59) preambulumbekezdésében rámutat arra, hogy az életképességi terv egyrészt nem tartalmazott semmilyen érzékenységi elemzést, másrészt pedig olyan kilátásokon alapult, amelyek nem tették lehetővé az életképesség hosszú távú helyreállítását.

98 Az első indokot illetően a felperes nem vitatja, hogy az életképességi terv nem tartalmazott érzékenységi elemzést, azonban azt állítja, hogy a terv előrejelzései mindezek ellenére megfelelőek voltak, mivel bevételeinek és költségeinek valószínű változásán alapultak.

99 Ezáltal a felperes által megfogalmazott kritika nem kérdőjelezheti meg a megtámadott határozatban szereplő, az érzékenységi elemzés hiányára alapított indokot, és a Bizottság jogosan tekinthette úgy, hogy ezen elemzés hiánya az életképességi terv keretében megállapított előrejelzések megbízhatóságának hiányát bizonyítja. A felperes e tekintetben nem hivatkozik arra, hogy az a piac, amelyen működik, olyannyira nélkülözi a bizonytalanságokat és kockázatokat, hogy a kiadások és

bevételek alakulására vonatkozóan nem szükséges különböző, a legkedvezőbb, legkedvezőtlenebb, illetve köztes helyzetet tükröző forgatókönyveket felállítani (lásd e tekintetben a megmentési és szerkezetátalakítási iránymutatás 36. pontját).

100 Ráadásul a felperesnek a Törvényszék által pervezető intézkedések keretében feltett írásbeli kérdésekre adott válaszaiból kitűnik, hogy az életképességi terv azon kilátásai, amelyeket a felperes „tartósként” mutat be, valójában bizonyos paraméterek, különösen a bevételek tekintetében olyan előrejelzéseken alapulnak, amelyek egyáltalán nem veszik figyelembe a negatív események lehetséges bekövetkezését.

101 Ami a fenti 97. pontban felidézett második indokot illeti, a felperes vitatja a Bizottság elemzését, és azt állítja, hogy öt éven belül várható volt, hogy ismét nyereséges lesz, valamint hogy a klub jövedelmezősége összhangban volt az ágazatban megfigyelt átlagokkal.

102 E tekintetben mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy a 2009. évi életképességi terv által az újból nyereségessé válás tekintetében figyelembe vett időtartam, vagyis az öt év, a Bizottság általi ellenbizonyítás hiányában nem tűnik észszerűtlennek.

103 Ezt követően meg kell jegyezni, hogy a felperes érvelése lényegében azon a körülményen alapul, hogy az életképességi terv végrehajtása végén a pénzügyi eredményei összhangban lesznek az ágazatban megállapított átlagos jövedelmezőséggel, méghozzá a Bizottság által a megtámadott határozatban tett azon megállapítás ellenére, amely szerint a felperes nyereségessége nagyon alacsony marad, figyelemmel az életképességi terv végrehajtása végén várt működési árrésre és adózás előtti nyereségre.

104 Márpedig, amint lényegében a Bizottság érvel, nem lehet az ágazat átlagos jövedelmezőségére hivatkozni, mivel a tagállamok így a hanyatló, veszteséges vagy alacsony jövedelmezőséggel jellemzett ágazatokba történő bármely beruházást megindokolhatnának, amennyiben a nyereségre vonatkozó kilátásaik az ágazat átlagában helyezkednek el (lásd ebben az értelemben: 2014. július 3-i Spanyolország és társai kontra Bizottság ítélet, T-319/12 és T-321/12, nem tették közzé, EU:T:2014:604, 44. pont). A jelen ügyben a felperes által előadott körülmények, még ha feltételezzük is, hogy azok annak bizonyítására irányulnak, hogy a 2009. évi életképességi tervben várt teljesítmény megfelel az ágazat átlagának, nem kérdőjelezik meg azt a megállapítást, amely szerint a várt jövedelmezőség mindenképpen nagyon alacsony marad.

105 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát, amikor megállapította, hogy a 2009. évi életképességi terv nem volt kellően megalapozott és hiteles annak bizonyításához, hogy a felperes képes a pénzügyi helyzetének helyreállítására.

106 Ebből következően a jelen jogalap első részét el kell utasítani.

– Az arra alapított második részről, hogy a Bizottság nyilvánvaló hibát követett el, amikor úgy ítélte meg, hogy az 1. intézkedés az alapul szolgáló hitel több mint 80%-át fedezi

107 A Spanyol Királyság által támogatott felperes vitatja, hogy az 1. intézkedés a Bankia által nyújtott 75 millió eurós hitel összegének 100%-át fedezi. A felperes e tekintetben a Fundación Valenciának a felperes tőkéjében fennálló és az IVF javára zálogjoggal terhelt részesedésének értékére hivatkozik, amely az alkalmazott értékelési módszertől függetlenül a hitel összegének kevesebb mint 80%-ára csökkenti az IVF kitettségét.

108 A Spanyol Királyság hozzáteszi, hogy még ha feltételezzük is, hogy a kezességvállalás a szóban forgó hitel 100%-át fedezi, ezt a fedezeti szintet az 1. intézkedés egészének feltételei indokolták, figyelembe véve a klub értékét, a felperes által ily módon az IVF-nek biztosított jelentős ellenőrzési jogokat és eszközöket, a hozzájárulásokra és bevételekre vonatkozó előrejelzéseket, valamint az IVF javára zálogjoggal terhelt részvények magas értékét.

109 A jelen ügyben a Bizottság a megtámadott határozat (86) preambulumbekezdésének b) pontjában úgy ítélte meg, hogy a vitatott kezességvállalás az alapul szolgáló hitel több mint 100%-át fedezi, vagyis a teljes tőkeösszeget a kamatokkal együtt, valamint a kezességvállalással biztosított ügylethez kapcsolódó költségeket is (a megtámadott határozat (8) preambulumbekezdése).

110 Mindjárt az elején rá kell mutatni arra, hogy a felperes által a jelen rész alátámasztására kifejtett érvelés összemossa egyrészt azon kérdést, hogy a szóban forgó kezességvállalás milyen mértékben fedezi a Bankia által nyújtott 75 millió euró összegű hitelnek a Fundación Valencia általi visszafizetésére vonatkozó kötelezettséget, másrészt pedig az ettől elkülönülő azon kérdést, hogy az IVF milyen pénzügyi kockázatnak van kitéve abban az esetben, ha a Fundación Valencia nem tesz eleget a visszafizetési kötelezettségének. Az első esetben annak értékeléséről van szó, hogy az IVF jogilag mire köteles. A második esetben azt kell megvizsgálni, hogy az IVF milyen pénzügyi kockázatnak van kitéve.

111 Márpedig, amint arra a Bizottság helyesen emlékeztet, anélkül hogy a felperes ezt vitatná, az IVF valóban köteles lenne teljes egészében megfizetni az esedékes tartozást, ha a Bankia a kezességvállalás érvényesítése mellett dönt. Ebből következik, hogy az IVF által az 1. intézkedés címén nyújtott kezességvállalás valóban a szóban forgó hitel 100%-át fedezte.

112 Végeredményben a kezességvállalás fedezetének terjedelmével kapcsolatban a felperes által javasolt értelmezés elfogadása, amely értelmezés lényegében figyelembe veszi az állami kezes által aktiválható viszontgaranciák értékét, ellentétes lenne az e paraméter figyelembevételével elérni kívánt céllal, amint az a kezességvállalásról szóló közlemény 3.2 pontjának c) alpontjából kitűnik. Arra kell ugyanis ösztönözni a hitelezőt, hogy megfelelően értékelje, biztosítsa és minimalizálja a hitelezési műveletből származó kockázatot, és megfelelően értékelje különösen a hitelfelvevő hitelképességét. Márpedig az a körülmény, hogy a kezességet vállaló közjogi jogalany bizonyos viszontgaranciákban részesül, nem alkalmas arra, hogy arra ösztönözze a hitelezőt, hogy a saját kockázatának értékelése során nagyobb gondossággal járjon el.

113 E következtetést nem kérdőjelezi meg a Spanyol Királyság azon érvelése, amely szerint az alapul szolgáló ügylet összegének 80%-át meghaladó fedezetet a jelen ügyben igazolják az érintett kezességvállalás nyújtásának feltételei.

114 A jogalap első részének vizsgálatából ugyanis kitűnik, hogy a Bizottság nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát, amikor a felperest nehéz helyzetben lévő vállalkozásnak minősítette, és megállapította, hogy az életképességi terv nem kellően megalapozott és hiteles. Ebből következik, hogy sem a felperesnek az 1. intézkedés meghozatalakor fennálló vállalati értéke, sem az életképességi tervben szereplő hozzájárulásokra és bevételekre vonatkozó előrejelzések, sem pedig *a fortiori* az említett terv végrehajtásának figyelemmel kísérése érdekében az IVF számára biztosított jogok nem voltak alkalmasak arra, hogy igazolják a szóban forgó hitel egészének fedezetét. Ami az IVF javára zálogjoggal terhelt részvények értékének kérdését illeti, a fenti 112. pontban felidézettekre tekintettel az a körülmény, hogy a kezességet vállaló közjogi jogalany bizonyos értékű viszontgaranciával rendelkezik, önmagában nem igazolhatja az alapul szolgáló ügylet egészére kiterjedő fedezetet.

115 A fentiekre tekintettel a jelen részt el kell utasítani.

– Az arra alapított második részről, hogy a Bizottság nyilvánvaló hibát követett el, amikor megállapította, hogy az 1. intézkedést nem piaci áron nyújtották

116 A Spanyol Királyság által támogatott felperes úgy véli, hogy a Bizottságnak a felperes által a 2008 és 2009 közötti időszakban kapott hasonló kölcsönök és hitelek kamatlábára kellett volna hivatkoznia, mivel a hitelminősítő intézetek „klasszikus módszerének” alkalmazása a jelen ügyben nem megfelelő. Márpedig az az átlagos kamatláb, amelyet a felperes ebben az időszakban fizetett, megfelel a Bankiával

kötött hitelszerződésben előírt kamatpadló és az IVF-nek fizetett kezességvállalási díj összegének. A felperes e tekintetben rámutat arra, hogy az Euribort, és általánosabban a piacon javasolt kamatlábakat az 1. intézkedés 2009 novemberében történő meghozatalakor lefelé irányították, amely körülményt a Bizottság nem vette figyelembe. Válaszában a felperes kifejti, hogy a Bankia által nyújtott hitelhez az összegét tekintve hasonló hitelt nyújtottak ugyanilyen kamat mellett.

117 A Spanyol Királyság hozzáteszi, hogy az a körülmény, hogy az 1. intézkedés csak több héttel azt követően lépett hatályba, hogy a Fundación Valencia részére átutalták a hitelösszeget, valamint az, hogy ezen intézkedés joghatásait bírósági határozatokat követően többször is felfüggesztették, azt bizonyítja, hogy a Bankia általi hitelnyújtásra az állami kezességvállalás fennállásától függetlenül is sor kerülhetett volna. Az IVF-nek fizetett kezességvállalási díj valójában az általa kapott viszontgaranciák értékét tükrözi.

118 A Bizottság azt állítja, hogy a piacon megfigyelhető hasonló műveletek hiányában a referencia-kamatlábról szóló közleménynek megfelelően a felpereshez hasonló helyzetben lévő olyan vállalkozásra alkalmazandó referencia-kamatlábat alkalmazta, amelynek pénzügyi minősítése a CCC kategóriába tartozik. A Bizottság e tekintetben vitatja a felperes által azon egyéb hitelműveletekkel való összehasonlítások relevanciáját, amelyekben a felperes a 2008 és 2009 közötti időszakban félként vett részt, figyelemmel e műveletek sajátosságaira, és különösen azoknak az 1. intézkedés által biztosított hitelnél jóval alacsonyabb összegére. Ezenkívül rámutat arra, hogy a közigazgatási szakaszban nem hivatkoztak e hitelekre. Végül az Euribor csökkenő tendenciáját illetően a Bizottság megjegyzi, hogy az 1. intézkedés nyújtásának időpontjában nem lehetett előre látni annak alakulását.

119 A Bizottság a viszonválaszban hozzáteszi, hogy a felperes által hozott, egy új stadion 2009 februárjában történő megépítésének felfüggesztésére vonatkozó döntés fordulópontot jelentett, és több esélye volt annak, hogy a felperes ezen időpontot megelőzően hitelt kap, megjegyezve továbbá, hogy a 2007–2008-as pénzügyi év nyereséges volt. Ami konkrétan a Bankia által nyújtotthoz hasonló összegű hitelnek a felperes által hivatkozott példáját illeti, a Bizottság azt állítja, hogy az egyáltalán nem vonja kétségbe az elemzését, sőt, azt éppen ellenkezőleg alátámasztja, mivel egyrészt a hitelezőnek nyújtott biztosítékok értéke a Bizottság szerint magasabb volt a Bankia által nyújtott hitel keretében zálogjoggal terhelt részvények értékénél, másrészt pedig az alkalmazott kamatláb is magasabb volt. Ezenkívül e példa a Bizottság szerint azt tanúsítja, hogy a felperes a kellő mennyiségű pénzeszközök megszerzése során nehézségekbe ütközött, még úgy is, hogy a legértékesebb eszközeit elzálogosította.

120 A Spanyol Királyság által a beavatkozási beadványában kifejtett érvelésre válaszolva a Bizottság arra hivatkozik, hogy az 1. intézkedés hatálybalépésének időpontja nem releváns, mivel bizonyítást nyert, hogy az IVF még azt megelőzően kötelezettséget vállalt a vitatott kezességvállalás nyújtására, hogy a Bankia a Fundación Valencia részére hitelt nyújtott volna.

121 A Bíróság már kimondta, hogy az olyan kölcsön felvevője, amelyre a tagállam közhatalmi szervei biztosítékot adnak, rendes körülmények között előnyhöz jut, mivel az általa viselt pénzügyi költség alacsonyabb annál, mint amelyet akkor viselne, ha ugyanehhez a finanszírozáshoz és ugyanehhez a biztosítékhoz piaci áron kellene hozzájutnia (2011. december 8-i Residex Capital IV ítélet, C-275/10, EU:C:2011:814, 39. pont; 2014. április 3-i Franciaország kontra Bizottság ítélet, C-559/12 P, EU:C:2014:217, 96. pont).

122 Amint arra a kezességvállalásról szóló közlemény 3.2 pontjának d) alpontja emlékeztet, a megfelelő piaci ár meghatározása érdekében figyelembe kell venni a kezességvállalás és az alapul szolgáló hitel jellemzőit, amelyek magukban foglalják többek között az ügylet összegét és időtartamát, a hitelfelvevő által nyújtott biztosítékot, a behajtási arány értékelését befolyásoló egyéb körülményeket, valamint a hitelfelvevő általi nemfizetés valószínűségét pénzügyi helyzetéből, ágazati tevékenységéből és kilátásaiból adódóan.

123 Ha a kezességvállalásért fizetett ár eléri legalább a pénzpiacokon hozzáférhető, megfelelő referencia kezességvállalási díj mértékét, akkor a kezességvállalás nem tartalmaz támogatást (lásd a kezességvállalásról szóló közlemény 3.2 pontja d) alpontjának második bekezdését). Ha a pénzpiacokon nem állapítható meg megfelelő referencia kezességvállalási díj, akkor a kezességvállalással biztosított hitel teljes pénzügyi költségét, beleértve a kamatlábat és a fizetett díjat is, egy hasonló, nem biztosított hitel piaci árával kell összevetni (lásd a kezességvállalásról szóló közlemény 3.2 pontja d) alpontjának harmadik bekezdését). Végül egy hasonló, nem biztosított hitel piaci árának hiányában a referencia-kamatlábról szóló közleménynek megfelelően meghatározott referencia-kamatlábat kell figyelembe venni (lásd a kezességvállalásról szóló közlemény 4.2 pontjának második bekezdését).

124 A jelen ügyben a Bizottság a megtámadott határozat (86) preambulumbekezdésének c) pontjában kizárja, hogy az IVF-nek fizetett kezességvállalási díj figyelembe veszi a felperes pénzügyi nehézségeit és a biztosított hitelek vissza nem fizetésének kockázatát, azt követően, hogy a (85) preambulumbekezdésben rámutatott arra, hogy „ha a hitelfelvevő pénzügyi nehézségekkel küzd, az állam kezességvállalása nélkül nem találna olyan pénzintézetet, amely bármilyen feltétel mellett is hajlandó lenne számára hitelt nyújtani”.

125 A Bizottság sem e preambulumbekezdésekben, sem máshol, az előny jellemzőinek megállapításával kapcsolatos fejtegetésekben (a megtámadott határozat 7.1.2 pontja) nem jelöli meg, hogy melyik az a piaci ár, amelyre tekintettel a szóban forgó díjat értékeli. A Bizottság e szakaszban nem vizsgálja meg az IVF-nek viszontgarancia címén nyújtott zálogjogot sem (lásd a fenti 4. pontot). Általánosságban a Bizottság megelégszik azzal, hogy a felperes pénzügyi helyzetét értékeli, és az IVF-nek fizetett kezességvállalási díj összegére tekintettel arra a következtetésre jut, hogy e díj nem felel meg a piaci feltételeknek. A Törvényszék által pervezető intézkedések keretében feltett kérdésre válaszolva a Bizottság megerősítette, hogy úgy ítélte meg, hogy a nehéz helyzetben lévő vállalkozásnak minősülő felperes pénzügyi helyzetére tekintettel nincs olyan piaci ár, amely az IVF-nek fizetett kezességvállalási díj tekintetében viszonyítási alapként szolgálhatna.

126 Annak megállapítása érdekében, hogy az IVF-nek fizetett díj előnnyel járt-e, a Bizottság tehát egyrészt nem vette figyelembe a kezességvállalás és az alapul szolgáló hitel valamennyi releváns jellemzőjét, különösen a hitelfelvevő által nyújtott biztosítékok fennállását, másrészt elmulasztott olyan piaci árat keresni, amelyre tekintettel a szóban forgó díjat összehasonlíthatta volna, amikor úgy ítélte meg, hogy egy nehéz helyzetben lévő vállalkozás esetében ilyen ár nem létezik.

127 Ez utóbbi ponttal kapcsolatban rá kell mutatni arra, hogy az ilyen állításnak, amely szerint nem létezik olyan piaci ár, amely referenciaként szolgálhatna abban az esetben, ha a biztosított ügylet egy nehéz helyzetben lévő vállalkozás javára történik, ellentmond a kezességvállalásról szóló közlemény 4.1 pontjának a) alpontja, amely a nehéz helyzetben lévő vállalkozásnak nyújtott kezességvállalás támogatási elemének kiszámítására vonatkozik. A Bizottság a közleményben ugyanis a nehéz helyzetben lévő vállalkozások helyzetét a nemteljesítés kockázata alapján különbözteti meg, amely nem egységes. A közlemény így megkülönbözteti azt az esetet, amikor létezik piaci kezes, attól az esettől, amikor valószínű, hogy nem létezik. Megállapítható tehát, hogy létezhet piaci ár abban az esetben is, ha a kezességvállalást nehéz helyzetben lévő vállalkozásnak nyújtják.

128 E tekintetben a Törvényszék rámutat, hogy a Bizottság a megtámadott határozat (80) preambulumbekezdésében megjegyzi, hogy a felperes „a kezességvállalásról szóló […] közlemény 2.2 pontjának és 4.1 pontja a) alpontjának értelmében nem [volt] nehéz helyzetben”, miután a (74) és (77) preambulumbekezdésben megállapította, hogy a felperes a megmentési és szerkezetátalakítási iránymutatás 10. pontjának a) alpontja és 11. pontja értelmében nehéz helyzetben lévő vállalkozás volt. Ezzel a Bizottság magáévá tette a kezességvállalásról szóló közlemény 4.1 pontja a) alpontjának a fenti 127. pontban szereplő értelmezését is, amely szerint a megmentési és szerkezetátalakítási iránymutatás értelmében vett nehéz helyzetben lévő vállalkozások között meg kell különböztetni a vállalkozások két alcsoportját a nemteljesítésük kockázata szerint. Ez még nyilvánvalóbb a megtámadott határozat

spanyol nyelvű változatában, amely az egyetlen hiteles változat, és amely a (80) preambulumbekezdésben megemlíti a „szélsőségesen nehéz helyzet” (situación de crisis grave) hiányát, amely fordulatban a „szélsőségesen” határozószó minősíti a „nehéz” kifejezést, és jobban megkülönbözteti a (80) preambulumbekezdésben leírt helyzetet a megtámadott határozat (74) és (77) preambulumbekezdésében vázolt helyzettől azáltal, hogy figyelembe veszi a megmentési és szerkezetátalakítási iránymutatás értelmében nehéz helyzetben lévő olyan vállalkozások csoportját, amelyek nincsenek a kezességvállalásról szóló közlemény 4.1 pontjának a) alpontja értelmében vett súlyos válsághelyzetben.

129 Ezenkívül a Bizottság állításával ellentétben a kezességvállalásról szóló közlemény 3.3 pontjából nem tűnik ki, hogy a nehéz helyzetben lévő vállalkozásnak nyújtott kezességvállalások esetén nem létezik piaci ár. Az említett pont ugyanis az egyszerűsített értékelési rendszerre vonatkozik, amely kivételként a kis- és középvállalkozásokra alkalmazandó, és annak megállapítására szorítkozik, hogy az nem alkalmazandó azokra a vállalkozásokra, amelyek CCC/Caa vagy ennél alacsonyabb minősítéssel rendelkeznek.

130 A fenti 126. pontban megállapított mulasztások ellenére a megtámadott határozatnak a támogatás fennállásának bizonyítására vonatkozó részében a Bizottság a (93) preambulumbekezdésben a vitatott támogatás számszerűsítése keretében valóban részletesebb elemzést végez. Noha a Bizottság nem vizsgálja meg, hogy a pénzpiacokon létezik-e megfelelő referencia kezességvállalási díj, kizárja egy hasonló, nem biztosított hitel piaci árának létezését (lásd a fenti 123. pontot) „a piacon a hasonló ügyletek korlátozott szám[a]” miatt, amely „nem nyújt kellő összehasonlítási alapot”. Ennélfogva a Bizottság a kezességvállalásról szóló közlemény 4.2 pontjának megfelelően a referencia-kamatlábról szóló közlemény értelmében alkalmazandó referencia-kamatlábat alkalmazza (lásd a fenti 123. pontot), összehasonlítva azt a biztosított hitel teljes pénzügyi költségével, ideértve a kamatlábat és a kezességvállalási díjat is. Végül a Bizottság figyelembe veszi a felperes részvényein létesített zálogjogot, és arra a következtetésre jut, hogy annak értéke szinte nulla, és ennélfogva nincs hatással a jelen ügyben alkalmazandó referencia-kamatlábra.

131 Ami különösen azt a megállapítást illeti, amely szerint nem volt elegendő hasonló ügylet, amely lehetővé tette volna az érdemi összehasonlítást, a Bizottság által e következtetés levonása érdekében végzett vizsgálatok jellegének és terjedelmének megismerése érdekében a Törvényszék pervezető intézkedések keretében kérdést intézett a Bizottsághoz. Válaszul a Bizottság először is az esetleges referencia kezességvállalási díjat illetően jelezte, hogy a pénzügyi intézmények nem támogatnak olyan kockázatos ügyleteket, amelyek a CCC minősítéssel rendelkező vállalkozásoknak nyújtott kezességvállalásban állnak, és hogy az igazgatási aktában semmi nem utal ennek ellenkezőjére. Ezt követően egy hasonló, nem biztosított hitel esetleges piaci árát illetően a Bizottság arra hivatkozott, hogy a közigazgatási vizsgálat a hasonló helyzetekben nyújtott hitelek kamatával kapcsolatban semmilyen információt nem nyújtott. A tárgyaláson ezzel kapcsolatban ismét feltett kérdésre a Bizottság a hivatalos vizsgálati eljárást megindító határozat tartalmára hivatkozott, amelyben kétségeit fejezte ki azzal kapcsolatban, hogy ilyen jellegű ügylet esetén létezik-e piaci ár.

132 A fentiekből először is kitűnik, hogy a Bizottság nem vizsgálta meg, hogy van-e „a pénzpiacon hozzáférhető, megfelelő referencia kezességvállalási díj”, mivel vélelmezte, hogy egyetlen pénzügyi intézmény sem vállalna kezességet egy nehéz helyzetben lévő vállalkozásért, másodszor pedig, hogy a Bizottság úgy ítélte meg, hogy eleget tett a valamely hasonló, nem biztosított hitel piaci árának létezésére vonatkozó vizsgálati kötelezettségeinek azáltal, hogy e tekintetben kétségeit fejezte ki a hivatalos vizsgálati eljárást megindító határozatban.

133 Márpedig, amint arra a fenti 123. pont emlékeztetett, a kezességvállalásról szóló közlemény 3.2 pontjának d) alpontja és 4.2 pontja akár a kezességvállalás, akár az alapul szolgáló hitel vonatkozásában az esetleges piaci ár előzetes megállapítását írja elő, amely árral a vitatott ügylet

feltételeit össze kell hasonlítani. Amint a fenti 127. pontban kiemelésre került, az említett közlemény nem ír elő olyan általános vélelmet, amely szerint nehéz helyzetben lévő vállalkozás esetén nem lehet szó piaci árakról.

134 Következésképpen a Bizottság azt vélelmezve, hogy egyetlen pénzügyi intézmény sem vállalna kezességet egy nehéz helyzetben lévő vállalkozásért, és hogy ennélfogva nincsen a piacon hozzáférhető, megfelelő referencia kezességvállalási díj, megsértette a kezességvállalásról szóló közleményt, amelyet köteles tiszteletben tartani (lásd ebben az értelemben: 2008. szeptember 11-i Németország és társai kontra Kronofrance ítélet, C-75/05 P és C-80/05 P, EU:C:2008:482, 60. és 61. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ugyanezen okokból a Bizottság nem teljesítette az olyan átfogó mérlegelés lefolytatására vonatkozó kötelezettségét sem, amely az adott ügyben releváns minden olyan adatot figyelembe vesz, amely lehetővé teszi számára annak eldöntését, hogy a felperes valamely gazdasági magánszereplőtől nyilvánvalóan nem jutott volna-e hasonló könnyítésekhez (lásd ebben az értelemben: 2013. január 24-i Frucona Košice kontra Bizottság ítélet, C-73/11 P, EU:C:2013:32, 73. pont).

135 Ugyanígy meg kell állapítani, hogy a Bizottság a megtámadott határozat (93) preambulumbekezdésében tévesen állította, hogy „a piacon a hasonló ügyletek korlátozott szám[a]” miatt nem állapítható meg egy hasonló, nem biztosított hitel piaci ára, mivel a Bizottság által a jelen eljárásban adott válaszokból kitűnik (lásd a fenti 131. pontot), hogy e megállapítás nincs a jogilag megkövetelt módon megalapozva.

136 E tekintetben a gazdasági magánszereplő kritériuma alkalmazási feltételeinek teljesülésével kapcsolatos bizonyítási teher a Bizottságra hárul, és neki kell a közigazgatási eljárásban beszereznie az összes releváns információt (lásd ebben az értelemben: 2013. március 21-i Bizottság kontra Buczek Automotive ítélet, C-405/11 P, nem tették közzé, EU:C:2013:186, 33. és 34. pont; 2017. szeptember 20-i Bizottság kontra Frucona Košice ítélet, C-300/16 P, EU:C:2017:706, 24. pont). Ezenkívül a Bizottság a határozatának igazolása érdekében nem hivatkozhat a közigazgatási eljárásban hozzá benyújtott információk hiányos jellegére, amennyiben nem élt a szükséges információk beszerzése érdekében rendelkezésére álló összes jogkörével (lásd ebben az értelemben: 1994. április 13-i Németország és Pleuger Worthington kontra Bizottság ítélet, C-324/90 és C-342/90, EU:C:1994:129, 29. pont). Ez annál is inkább így van akkor, ha a megtámadott határozat nem olyan adatok szolgáltatásának elmulasztásán alapul, amelyeket a Bizottság az érintett tagállamtól kért, hanem azon a megállapításon, hogy egy gazdasági magánszereplő nem tanúsított volna ugyanolyan magatartást, mint az említett tagállam hatóságai, amely megállapítás feltételezi, hogy a Bizottságnak a határozata előkészítéséhez szükséges valamennyi releváns adat a rendelkezésére állt (lásd ebben az értelemben: 2013. március 21-i Bizottság kontra Buczek Automotive ítélet, C-405/11 P, nem tették közzé, EU:C:2013:186, 35. pont).

137 Márpedig a Bizottság megelégedett azzal, hogy a hivatalos eljárást megindító határozatban kifejezze a hasonló ügyletek fennállásával kapcsolatos kétségeit, anélkül hogy a hivatalos eljárás megindítását követően – amint azt megtehette volna – az érintett tagállamtól vagy más forrásokból információkat kért volna a vitatott ügylet alapjául szolgáló hitelhez hasonló hitelek létezésére vonatkozóan. Egyébiránt a Bizottság nem hivatkozik egyetlen olyan, a közigazgatási eljárás során szerzett más bizonyítékra sem, amely alátámasztaná a hasonló ügyletek számának elégtelenségére vonatkozó megállapításait.

138 A fentiek fényében meg kell állapítani, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el, amikor megállapította egyrészt, hogy a piacon nem állt rendelkezésre megfelelő referencia kezességvállalási díj, másrészt pedig, hogy nem létezett egy hasonló, nem biztosított hitelre vonatkozó piaci ár. Következésképpen az első jogalap harmadik részének helyt kell adni.

– *Az első jogalapra és a megsemmisítés terjedelmére vonatkozó következtetések*

139 A Törvényszék megállapítja, hogy a jelen jogalap harmadik része megalapozott, ezért e jogalapnak helyt kell adni.

140 Egyébiránt a fenti 50. pontból kitűnik, hogy a jelen jogalap csak az 1. intézkedésre vonatkozó részében elfogadható. Következésképpen e jogalap, amelynek megalapozottságát a Törvényszék megvizsgálta és megállapította, kizárólag a vitatott jogi aktus egyik konkrét aspektusára, azaz a jelen esetben az 1. intézkedésre vonatkozik.

141 Következésképpen e körülmények között a kereset alátámasztására felhozott többi jogalap csak a 4. intézkedésre vonatkozó részében kerül megvizsgálásra.

Az állítólagos támogatás kedvezményezettjének azonosítása során elkövetett hibára alapított, hatodik jogalapról

142 A felperes azt kifogásolja, hogy a Bizottság nem állapította meg, hogy a Bankia az 1. és a 4. intézkedés egyetlen és tényleges kedvezményezettje, és hogy a megtámadott határozatban e kérdést még csak nem is vizsgálta meg. Válaszában a felperes megjegyzi, hogy a Bankia legalábbis a szóban forgó támogatások közvetett társkedvezményezettjének tekinthető.

143 A felperes e tekintetben hangsúlyozza, hogy a Bankiának pénzügyi érdeke fűződött a vitatott intézkedések alapjául szolgáló hitelügylet megvalósulásához. Arra is hivatkozik, hogy a Bankia ezen ügylet révén a Fundación Valencia, és közvetetten a felperes felett is befolyást szerzett. A Fundación Valencia tulajdonában lévő felperesi részvényeknek a Bankia javára zálogjoggal történő megterhelése ezenkívül vétójogot biztosított az utóbbi számára a klub részvényeinek minden későbbi átruházásával kapcsolatos terv tekintetében. Ezt tanúsítja az is, hogy a Bankia különösen a pénzügyi érdekeinek védelme érdekében, mivel ő volt a klub elsődleges hitelezője, részt vett a felperes Meriton általi felvásárlására vonatkozó 2014-es tárgyalásokban (lásd a megtámadott határozat (24)–(28) preambulumbekezdését).

144 A válasz szakaszában a felperes jelzi, hogy még ha feltételezzük is, hogy a Bizottságnak a zálogjog értékére vonatkozó értékelése helyes, az 1. és a 4. intézkedés korlátozta a felperes fizetésképtelenségének kockázatát, valamint az ebből eredően a Bankiára mint elsődleges hitelezőjére jelentett kockázatot.

145 Végül a felperes vitatja, hogy a 2014-ben történt értékesítése azzal a hatással járt volna, hogy az 1. és a 4. intézkedésben foglalt támogatásokat átruházták az új többségi részvényesre, azaz a Meritonra. A felperes így előadja, hogy mivel az átvevő a támogatás által kedvezményezett vállalkozást piaci áron szerezte meg, a Fundación Valenciát mint eladót vagy a Bankiát kell a támogatás tényleges kedvezményezettjének tekinteni.

146 Mindjárt az elején emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszék a felperes által a jelen jogalap alátámasztására előadott érveket csak annyiban vizsgálja meg, amennyiben azok a 4. intézkedés kedvezményezettjére vonatkoznak (lásd a fenti 141. pontot).

147 Hatodik jogalapja keretében a felperes mindenekelőtt lényegében azt állítja, hogy a 4. intézkedés kedvezményezettje akár kizárólagosan, akár az intézkedés társkedvezményezettjeként a Bankia (első rész). A felperes ezt követően azt állítja, hogy a 2014-ben piaci áron való eladására figyelemmel a támogatást nem a Meritonra, hanem az eladóra, a jelen esetben a Fundación Valenciára vagy pedig – az alapítvánnyal együtt vagy kizárólagosan – a Bankiára ruházták át (második rész).

148 Ebben a szakaszban meg kell vizsgálni a jogalap első részét, amely a kedvezményezettnek a támogatási intézkedés nyújtásának időpontjában való kilétére vonatkozik. A második részt, amely a támogatásnak a felperes viszonteladásával egyidejűleg történő esetleges átruházására vonatkozik, adott esetben csak egy későbbi szakaszban kell megvizsgálni annak meghatározása érdekében, hogy mely vállalkozástól kell a támogatást visszatéríttetni. A felperes által a közigazgatási eljárásban már megfogalmazott érvet egyébként a megtámadott határozat is e szakaszban vizsgálta meg (lásd a megtámadott határozat (129) és (130) preambulumbekezdését).

149 A jelen ügyben a megtámadott határozat (6)–(8) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy az 1. intézkedés a felperes tőkeemelési ügyletének finanszírozására szolgáló hitel fedezetére nyújtott kezességvállalásban áll. A (12) preambulumbekezdésből kitűnik, hogy a 4. intézkedés célja az így nyújtott kezességvállalás annak érdekében történő növelése volt, hogy az fedezze a tőke, a kamatok és az abból eredő esedékes költségek megfizetésére szolgáló kiegészítő hitelkeretet, hogy a lejárt kamatokat nem fizették meg az említett hitel keretében eredetileg megállapított ütemtervnek megfelelően.

150 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az EUMSZ 107. cikk anélkül tiltja az állam által vagy állami forrásból bármilyen formában nyújtott támogatásokat, hogy különbséget tenne aszerint, hogy a támogatáshoz kapcsolódó előnyöket közvetlenül vagy közvetve nyújtják (2009. március 4-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-424/05, nem tették közzé, EU:T:2009:49, 108. pont). Így a Bizottság a támogatás kedvezményezettjének meghatározása érdekében figyelembe veheti azt, hogy adott esetben az intézkedés nyújtásának időpontjában azt milyen célra szánták. Ebben az esetben lehetséges különösen az, hogy a kedvezményezett nem az a személy, amely a biztosítékkal fedezett hitelt felvette (lásd ebben az értelemben: 2003. július 3-i Belgium kontra Bizottság ítélet, C-457/00, EU:C:2003:387, 56. és 57. pont). Végeredményben valamely állami támogatás kedvezményezettjének meghatározásához azonosítani kell azokat a vállalkozásokat, amelyek ténylegesen részesültek a támogatásban (2003. július 3-i Belgium kontra Bizottság ítélet, C-457/00, EU:C:2003:387, 55. pont).

151 A jelen ügyben a Bizottság a megtámadott határozat (7) és (68) preambulumbekezdésében megállapította, hogy az IVF által nyújtott kezességvállalás célja – amint az az IVF-nek az említett kezességvállalás nyújtására vonatkozó határozatából kitűnik – az volt, hogy biztosítsa a Fundación Valencia részére nyújtott, kizárólag a felperes tőkeemelésének finanszírozását célzó hitelt. E tekintetben a felperes nem vitatja, hogy az IVF által nyújtott kezességvállalás csak akkor volt alkalmazandó, ha a biztosítékkal fedezett hitelt a kezességvállalás nyújtásáról szóló határozatban említett célokra, vagyis a felperes tőkeemelésében való részvételre használják fel. Egyébiránt nem vitatott, hogy a biztosítékkal fedezett hitellel kapott összegeket ténylegesen a felperes feltőkésítésére fordították.

152 Ami konkrétan a 4. intézkedést illeti, a megtámadott határozatból kitűnik – anélkül, hogy azt a felperes vitatná –, hogy annak kizárólagos célja az volt, hogy lehetővé tegye a Fundación Valencia számára, hogy továbbra is eleget tegyen az eredetileg felvett hitel címén őt terhelő kötelezettségeknek. Márpedig e hitel egyetlen célja az volt, hogy a Fundación Valencia részt tudjon venni a felperes által elhatározott tőkeemelésben, amint arra a fenti 151. pont emlékeztet.

153 Ebből következik, hogy a Bizottság helyesen állapította meg, hogy a felperes a 4. intézkedés kedvezményezettje.

154 E következtetést nem kérdőjelezi meg a felperes többi érve.

155 Elsősorban rá kell mutatni arra, hogy az a körülmény, hogy a Bankia lehet az érintett intézkedés „társkedvezményezettje” vagy közvetett kedvezményezettje, önmagában nem kérdőjelezi meg azt a megállapítást, amely szerint a felperes is részesült ezen intézkedés előnyeiből. Amint a felperes helyesen mutat rá a beadványaiban, ugyanazon intézkedés közvetlenül előnyben részesíthet egy vállalkozást, közvetten pedig egy másikat (lásd ebben az értelemben: 2002. június 13-i Hollandia

kontra Bizottság ítélet, C-382/99, EU:C:2002:363, 61. és 62. pont). Ebből következik, hogy a felperes annak bizonyítására irányuló érvelését, hogy a Bankia közvetett módon részesült a 4. intézkedés előnyeiből, mint hatástalant el kell utasítani.

156 Mindenesetre meg kell állapítani, hogy sem a biztosítékkal fedezett hitel nyújtásának feltételeiből, sem pedig a hitel 2010-ben történt megemelésének körülményeiből nem tűnik ki, hogy e hitelt a felperes által a Bankiától korábban felvett hitelek visszafizetésére használták. Ebből következik, hogy a felperes állításával ellentétben az IVF kezességvállalása nem feltétlenül eredményezte a Bankia által a már fennálló követelések címén viselt kockázat csökkenését.

157 Másodsorban a felperes nem bizonyítja, hogy a biztosítékkal fedezett hitelből, azaz a tőkeösszeg és a kamatok megfizetéséből eredő díjazás támogatási elemet tartalmazhat, csupán azt állítja, hogy az alkalmazott minimum 6%-os kamatláb „magas”.

158 Harmadsorban a Bankia által a felperesre, valamint ez utóbbi részvényei későbbi viszonteladásának folyamatára gyakorolt állítólagos befolyás független az 1. és 4. intézkedés nyújtására vonatkozó feltételektől. E tekintetben sem az IVF-nek a kezességvállalás nyújtásáról szóló határozatából, sem a 2009. november 5-én kötött, 2010. november 10-én módosított kezességvállalási megállapodásból nem tűnik ki, hogy a vitatott kezességvállalás nyújtásának az lett volna a feltétele, hogy a Bankia széles körű ellenőrzési jogot kapjon a felperes tevékenysége felett. Ráadásul a felperes egyáltalán nem bizonyítja, hogy az ilyen befolyás önmagában az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének hatálya alá tartozó előnynek minősülhet, és nem terjeszt elő annak alátámasztására irányuló bizonyítékokat sem, hogy a Fundación Valencia részére nyújtott hitel aránytalan ellentételezéséről van szó.

159 A fentiekre tekintettel a hatodik jogalap első részét el kell utasítani.

Az állítólagos támogatások belső piaccal való összeegyeztethetőségének vizsgálata során elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hibára alapított, második jogalapról

160 A felperes által a jelen jogalap alátámasztására felhozott érvek az alábbiakban csak annyiban kerülnek ismertetésre és megvizsgálásra, amennyiben azok a 4. intézkedés összeegyeztethetőségére vonatkoznak.

161 A felperes mindenekelőtt úgy véli, hogy nem sérült a megmentési és szerkezetátalakítási iránymutatás 3.3 pontjában meghatározott, a támogatás először és utoljára történő nyújtására vonatkozó feltétel, ugyanis a felperes a 4. intézkedés előnyeiből nem részesült, mivel annak elfogadását követően semmilyen összeget nem kapott. Egyébiránt az említett intézkedés meghozatalának időpontjára a felperes helyzete jelentősen javult. Végül a felperes úgy véli, hogy a Bizottság által elfogadott korábbi határozatokra és keretszabályokra, valamint a Bíróság ítélkezési gyakorlatára tekintettel meg kellett volna állapítani, hogy az 1. és a 4. intézkedés egységes szerkezetátalakítási stratégia keretébe illeszkedő, egy és ugyanazon beavatkozásnak minősül, ami kivételes és előre nem látható, a vállalkozásnak be nem tudható körülmények esetén igazolja a megmentési és szerkezetátalakítási iránymutatás 73. pontjában előírt kivétel alkalmazását.

162 A jelen ügyben a Bizottság a megtámadott határozat (124) preambulumbekezdésében jelzi, hogy az „először és utoljára” elvét, amely szerint az a vállalkozás, amely az elmúlt tíz évben megmentési vagy szerkezetátalakítási támogatásban részesült, nem jogosult ilyen jellegű új támogatásra, a 4. intézkedés keretében nem tartották tiszteletben. A Bizottság ugyanezen preambulumbekezdésben elutasítja a Spanyol Királyság azon érvelését, miszerint az 1. és a 4. intézkedést egyetlen támogatási intézkedésnek kell tekinteni, azzal az indokkal, hogy a 4. intézkedést az 1. intézkedés nyújtásának időpontjában nem irányozták elő és nem is tervezték, hanem arról *ad hoc* módon döntöttek a biztosítékkal fedezett hitel 2010. augusztus 26-án esedékes kamatai meg nem fizetésének fedezése céljából. A Bizottság egyébiránt a megtámadott határozat (98) preambulumbekezdésében kifejti, hogy sem a Spanyol Királyság, sem az érdekelt felek nem közöltek a közigazgatási eljárás során olyan észrevételeket, amelyek kifejezetten a

4. intézkedés belső piaccal való összeegyeztethetőségére vonatkoztak volna. Különösen nem állították azt, hogy a 4. intézkedés meghozatalakor szerkezetátalakítási tervet nyújtottak volna be, illetve módosítottak volna.

163 Mindjárt az elején a Törvényszék megjegyzi, hogy téves az az előfeltevés, amelyen a megtámadott határozat (124) preambulumbekezdésében az a megállapítás alapul, hogy a 4. intézkedés sérti az „először és utoljára” elvét, mivel az első jogalap vizsgálatából kitűnik, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el, amikor az 1. intézkedést állami támogatásnak minősítette (lásd a fenti 138. pontot). Következésképpen az „először és utoljára” elvére hivatkozás nem akadályozza azt, hogy a 4. intézkedést az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének c) pontjával összeegyeztethetőnek lehessen tekinteni.

164 Ennek felidézését követően ugyanakkor hangsúlyozni kell, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a nehéz helyzetben lévő vállalkozásoknak nyújtott támogatásoknak – annak érdekében, hogy azokat az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének c) pontjával összeegyeztethetőnek nyilvánítsák – olyan szerkezetátalakítási tervhez kell kapcsolódniuk, amely a vállalkozás tevékenységének csökkentésére vagy a tevékenység új irányának meghatározására irányul (lásd: 2001. március 22-i Franciaország kontra Bizottság ítélet, C-17/99, EU:C:2001:178, 45. pont; 2009. június 11-i ACEA kontra Bizottság ítélet, T-297/02, EU:T:2009:189, 137. pont; 2009. június 11-i ASM Brescia kontra Bizottság ítélet, T-189/03, EU:T:2009:193, 116. pont; lásd továbbá ebben az értelemben: 2009. június 11-i AEM kontra Bizottság ítélet, T-301/02, EU:T:2009:191, 141. pont).

165 Márpedig elsősorban, mivel a felperes nem adott elő a 4. intézkedés állami támogatásnak minősítésére vonatkozó elfogadható kifogást (lásd a fenti 50. pontot), a Törvényszéknek meg kell állapítania, hogy nem vitatják sem az említett minősítést, sem pedig a megtámadott határozatban azt alátámasztó megállapításokat. Így a jelen jogalap vizsgálata érdekében abból az előfeltevésből kell kiindulni, hogy a 4. intézkedés nehéz helyzetben lévő vállalkozás számára nyújtott állami támogatás.

166 Másodsorban a megtámadott határozatból kitűnik – és ezt a felperes nem vitatja –, hogy a 4. intézkedés meghozatala keretében semmilyen szerkezetátalakítási tervet nem készítettek (lásd a fenti 162. pontot).

167 A felperes azonban azzal érvel, amint ezzel a Spanyol Királyság is érvelt a közigazgatási eljárásban, hogy az 1. és a 4. intézkedés egységes szerkezetátalakítási stratégia részét képező, egy és ugyanazon beavatkozásnak minősült. Ezen érvelés, noha az jelenleg tárgytalan, amennyiben az a 4. intézkedés nyújtása keretében az „először és utoljára” elvének megsértését kívánja megkérdőjelezni – mivel e jogsértés megállapítása téves előfeltevésen alapul, amint az a fenti 163. pontban kifejtésre került –, továbbra is releváns annak meghatározása szempontjából, hogy úgy tekinthető-e, hogy a 4. intézkedés egy szerkezetátalakítási terv, a jelen esetben a 2009 májusában készített életképességi terv végrehajtásának részét képezi.

168 E tekintetben a Bíróság már kimondta, hogy nem zárható ki, hogy az állam több egymást követő beavatkozását az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének alkalmazásában egyetlen beavatkozásnak kell tekinteni. Ez lehet a helyzet többek között akkor, ha az egymást követő beavatkozások – többek között az időbeli sorrendjükre, a céljukra és a vállalkozás ezen beavatkozások időpontjában fennálló helyzetére tekintettel – olyan szorosan kapcsolódnak egymáshoz, hogy nem lehet azokat elválasztani (2015. június 4-i Bizottság kontra MOL ítélet, C-15/14 P, EU:C:2015:362, 97. pont).

169 A jelen ügyben először is meg kell állapítani, hogy az 1. és a 4. intézkedést nem egyidejűleg fogadták el, mivel a két kezességvállalás nyújtása között több mint egy év eltelt. Egyébiránt a felperes nem vitatja, hogy a kezességvállalás 4. intézkedés keretében elhatározott növelését nem irányozták elő az 1. intézkedés nyújtásakor, és arra nem terjedt ki a 2009. májusi életképességi terv. Ezenkívül meg kell állapítani, hogy a 4. intézkedést azzal a céllal hozták, hogy fedezzék a biztosítékkal fedezett hitel részbeni lejártakor a Fundación Valenciának betudható nemfizetésből eredő pénzügyi

következményeket. E tekintetben kétségkívül kapcsolat áll fenn egyrészt azon cél között, amely arra irányul, hogy lehetővé tegye a Fundación Valencia számára az e fizetés elmaradásának pénzügyi következményeivel való szembenézést, másrészt pedig az eredeti, arra irányuló cél között, hogy a felperesnek új tőkét biztosítson, mivel a fizetés elmaradására az ezen új tőke-hozzájárulás finanszírozása érdekében nyújtott hitel visszafizetése keretében került sor. Ugyanakkor, amint arra maga a felperes is rámutat, a 4. intézkedés célja abban különbözik az 1. intézkedés céljától, hogy az elsősorban a tőkeösszegnek, a kamatoknak, valamint az említett nemfizetésből eredő esedékes költségeknek a Fundación Valencia általi megfizetését kívánja fedezni, amely nemfizetés maga a felperes szerint abból a körülményből eredt, hogy a Fundación Valencia nem tudta a kívánt időben átruházni a felperes egy részvénycsomagját. Végül, ami a felperesnek a szóban forgó beavatkozások időpontjában fennálló helyzetét illeti, figyelembe kell venni azt a tényt, hogy a tőkeemelésre a 4. intézkedés nyújtásának időpontjában már sor került, aminek következtében a felperes ezen időpontban fennálló pénzügyi helyzete eltért az 1. intézkedés nyújtásának időpontjában fennálló helyzetétől.

170 Következésképpen nem hibás a Bizottság azon értékelése, amely szerint az 1. és a 4. intézkedést nem lehet egy és ugyanazon beavatkozás részének tekinteni.

171 Ebből következik, hogy azt a megállapítást, amely szerint a 4. intézkedés nem kapcsolódott szerkezetátalakítási tervhez, helyben kell hagyni, ami a fenti 164. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatra tekintettel azzal a következménnyel jár, hogy az említett intézkedés nem tekinthető az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének c) pontja alapján a belső piaccal összeegyeztethetőnek.

172 E következtetést a felperes által előadott egyik érv sem cáfolhatja meg.

173 Elsősorban, ami a felperes pénzügyi helyzetének a 2008–2009-es pénzügyi év és a 2009–2010-es pénzügyi év közötti állítólagos jelentős javulására vonatkozó érvet illeti, a fenti 50. pontban kifejtett azon megállapításra kell utalni, amely szerint a 4. intézkedés állami támogatásnak minősítésének a felperes általi vitatása elfogadhatatlan, és következésképpen meg kell állapítani, hogy nem tekinthető vitatottnak az e minősítés alapjául szolgáló azon indok, amely szerint a felperes az említett intézkedés meghozatalának időpontjában nehéz helyzetben lévő vállalkozás volt (lásd a fenti 165. pontot). E körülmények között a felperes pénzügyi helyzetének javulására való hivatkozás – miközben elfogadottnak kell tekinteni azt a tényt, hogy nehéz helyzetben volt – hatástalan. Mindenesetre a felperes érvelése különösen tömör, és lényegében csupán a megtámadott határozat (15) preambulumbekezdésében szereplő pénzügyi mutatókra hivatkozik. Ennélfogva nem alkalmas azon megállapítás cáfolására, amely szerint a felperes a 4. intézkedés nyújtásának időpontjában nehéz helyzetben lévő vállalkozás volt.

174 Másodsorban a felperes arra hivatkozik, hogy a 4. intézkedés keretében megnövelt kezességvállalással, illetve az újonnan nyitott hitelkerettel kapcsolatban semmilyen pénzösszeget nem kapott, amely intézkedések előnyeiből szerinte a Fundación Valencia részesült. E tekintetben elegendő megjegyezni, hogy a 4. intézkedés kedvezményezettjének kilétére vonatkozó bizottsági megállapítások felperes általi vitatása a hatodik jogalap vizsgálata keretében már elutasításra került.

175 A második jogalapot tehát mint megalapozatlant el kell utasítani.

A hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértésére alapított, hetedik jogalapról

176 A felperes kifogásolja, hogy a Bizottság ugyanúgy kezelte a megtámadott határozat tárgyát képező három hivatásos labdarúgóklub helyzetét, noha helyzetük jelentősen eltért.

177 A felperes a Fundación Hérculest illetően hangsúlyozza, hogy az soha nem fizette vissza az IVF kezességvállalása által biztosított hitelt. Ami a Fundación Elchét illeti, a felperes rámutat, hogy az IVF két külön hitelre vonatkozó két kezességvállalásának fennállása ellenére a Bizottság úgy ítélte meg, hogy ezen ügyben csak egyetlen támogatási intézkedésről van szó. Végül a két másik klub egyike sem nyújtott be a megmentési és szerkezetátalakítási iránymutatás értelmében vett szerkezetátalakítási, illetve beruházási tervet, és nem javasolt kompenzációs intézkedéseket.

178 Egyébiránt a felperes a megtámadott határozatot a Hollandia által az MVV (Maastricht) hivatásos labdarúgó-egyesület vonatkozásában végrehajtott SA.41612. – 2015/C (korábbi SA.33584. (2013/C) [korábbi 2011/NN.]) intézkedésről szóló, 2016. július 4-i (EU) 2016/1847 bizottsági határozattal (HL 2016. L 282., 53. o.) hasonlítja össze, hangsúlyozva, hogy ez utóbbi ügyben a Bizottság egyetlen intézkedést állapított meg, noha a szóban forgó hatóságok több intézkedést is elfogadtak. A felperes a két ügyben a kis- és középvállalkozásnak minősítés alkalmazását, valamint a megmentési és szerkezetátalakítási iránymutatásban meghatározott összeegyeztethetőségi feltételek alkalmazását illetően fennálló eltérésekre is hivatkozik.

179 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az egyenlő bánásmód és a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elve megköveteli, hogy az összehasonlítható helyzeteket ne kezeljék eltérő módon, és hogy a különböző helyzeteket ne kezeljék egyenlő módon, hacsak ez a bánásmód objektíve nem igazolt (lásd: 2005. április 14-i Belgium kontra Bizottság ítélet, C-110/03, EU:C:2005:223, 71. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

180 A jelen jogalappal a felperes egyrészt azt kifogásolja, hogy a Bizottság megsértette a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét azáltal, hogy külön határozatban engedélyezte az MVV holland labdarúgóklubnak nyújtott támogatást, miközben megtiltotta a felperes számára – állítólag azonos körülmények között – nyújtott támogatásokat, másrészt pedig, hogy megsértette ezen elvet azáltal, hogy a megtámadott határozat tárgyát képező három klub különböző helyzetét egyformán kezelte.

181 Elsősorban, ami a megtámadott határozatban a felperessel szemben, illetve a fenti 178. pontban hivatkozott határozatban az MVV klubbal szemben biztosított eltérő bánásmódból eredő hátrányos megkülönböztetést illeti, rá kell mutatni arra, hogy nem a Bizottság korábbi határozathozatali gyakorlatára tekintettel, hanem kizárólag az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének c) pontja alapján kell értékelni a Bizottság azon határozatának jogszerűségét, amely megállapítja, hogy valamely új támogatás nem felel meg ezen eltérés alkalmazási feltételeinek. Az állami támogatás fogalma, valamint a kedvezményezett életképessége visszanyerésének biztosításához szükséges feltételek olyan objektív helyzetre vonatkoznak, amelyet a bizottsági határozat meghozatalának időpontjában kell értékelni. Így nem befolyásolják a megtámadott határozat jogszerűségének értékelését azok az okok, amelyek miatt a Bizottság egy korábbi határozatban eltérően értékelte a szóban forgó helyzetet (2014. július 17-i Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband kontra Bizottság ítélet, T-457/09, EU:T:2014:683, 368. pont; 2014. december 11-i Ausztria kontra Bizottság ítélet, T-251/11, EU:T:2014:1060, 125. pont).

182 Ebből következik, hogy a felperes nem hivatkozhat eredményesen arra a megoldásra, amelyre a Bizottság a fenti 178. pontban hivatkozott határozatban jutott, annak megállapítása érdekében, hogy a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét megsértették. Mindenesetre, amint arra a Bizottság helyesen hivatkozik, az MVV klub mind jogi formája, mind munkavállalói száma és forgalma alapján a kis- és középvállalkozások kategóriájába tartozott, ami megkülönbözteti a felperestől, aki egyébként nem állítja a Törvényszék előtt, hogy ő maga is ebbe a kategóriába tartozik. Márpedig kizárólag ez a körülmény befolyásolja a megmentési és szerkezetátalakítási iránymutatás alapján alkalmazandó összeegyeztethetőségi kritériumokat, többek között a kompenzációs intézkedések előírásának szükségességét. Következésképpen a felperes és az MVV klub helyzete nem hasonlítható össze.

183 Másodsorban, ami a megtámadott határozatban érintett három klub állítólagosan eltérő helyzetének azonos megítéléséből eredő hátrányos megkülönböztetést illeti, meg kell állapítani, hogy a felperes által előadott körülmények nem eredményeznek olyan különbséget, amely megakadályozná a három

klub helyzetének egyenlő módon történő kezelését, és emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság a jelen ügyben a támogatás fennállásának megállapítása, majd a belső piaccal való összeegyeztethetőségének vizsgálata során két keretszabályt alkalmaz, amely szabályoktól főszabály szerint nem térhet el anélkül, hogy ne sértené meg pontosan az egyenlő bánásmód elvét (lásd ebben az értelemben: 2005. június 28-i Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság ítélet, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P és C-213/02 P, EU:C:2005:408, 211. pont).

184 Így mindenekelőtt az a körülmény, hogy a Fundación Hércules a Fundación Valenciától eltérően nem fizette vissza a biztosítékkal fedezett hitelt, a szóban forgó támogatási intézkedés nyújtását követően bekövetkezett események körébe tartozik. Nem volt tehát szó olyan információról, amely rendelkezésre állt volna abban az időpontban, amikor az IVF kezességet vállalt a Fundación Hércules részére nyújtott, alapul szolgáló hitelért. Ezenkívül a felperes nem állítja, hogy e körülmény azon események részét képezi, amelyek már a szóban forgó kezességvállalás nyújtásakor előreláthatóak voltak. Következésképpen önmagában e körülmény nem zárja ki, hogy a Bizottság a felperes, illetve az Hércules Club de Fútbol, SAD helyzetét a piacgazdasági magánszereplő kritériumának alkalmazása keretében és a Bizottság által a kezességvállalásról szóló közleményben meghatározott kritériumok alapján hasonlónak tekintse.

185 Ezt követően a felperes nem fejti ki, hogy az a körülmény, hogy a Fundación Elche javára az IVF két különböző hitelért vállalt két kezességet, mennyiben képez olyan megkülönböztető elemet, amely kizárja, hogy a felperest és az Elche Club de Fútbol, SAD-t egyenlő bánásmódban részesítsék.

186 Végül a megtámadott határozatban említett másik két klub javára hozott intézkedések belső piaccal való összeegyeztethetőségének vizsgálatát illetően meg kell állapítani, hogy a Bizottság igenis figyelembe vette azt a körülményt, hogy e klubok nem nyújtottak be szerkezetátalakítási tervet, és kompenzációs intézkedéseket sem javasoltak, amint az egyértelműen kitűnik a megtámadott határozat (113) és (118) preambulumbekezdéséből, amelyekben megállapításra került, hogy a két klub nem tartotta tiszteletben a megmentési és szerkezetátalakítási iránymutatás 34. és 38. pontjában meghatározott feltételeket. Ugyanakkor a Bizottság figyelembe vette a felperesre vonatkozó tényeket is annak megállapításakor, hogy az említett feltételek – nem a nemteljesítésük, hanem elégtelenségük miatt – a felperes esetében sem teljesülnek. Így objektíven igazolt az a tény, hogy a felperes és a szóban forgó két másik klub helyzetében megfigyelt különbségek végül azonos bánásmódhoz vezettek.

187 A fentiek összességéből következik, hogy a hetedik jogalapot el kell utasítani.

A támogatás összegének kiszámításakor elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hibára alapított, harmadik jogalapról

188 A Spanyol Királyság által támogatott felperes azt kifogásolja, hogy a Bizottság nem megfelelően állapította meg a Fundación Valencia által az IVF-nek nyújtott viszontgaranciák értékét. Így arra hivatkozik, hogy az említett alapítvány tulajdonában lévő részvényeinek mint biztosítéknak a szintje a referencia-kamatlábról szóló közlemény osztályozása szerint legalább „általános mértékű” volt, aminek következtében a visszatéríttetendő támogatások összege kevesebb mint hat millió euróra csökken. Válaszában a felperes egyrészt a többi magán részvényjegyző által a 2009. évi tőkeemelése során fizetett vételárra, másrészt pedig az általa a jelen eljárás céljából megbízott tanácsadók által az összehasonlíthatónak tekintett klubok mintáján alapuló úgynevezett „többszörözési” módszer alapján elvégzett értékbecslésre hivatkozik. Hozzáteszi, hogy még ha feltételezzük is, hogy e részvényeket kizárólag a pénzügyi kimutatásaiból kiindulva kell értékelni, figyelembe kell venni a Fundación Valencia tőkejuttatását. A felperes ezenkívül a kezességvállalási megállapodásban előírt több olyan felfüggesztő feltételre hivatkozik, amelyek arra irányulnak, hogy az IVF számára bizonyos további biztosítékokat nyújtsanak.

189 A Bizottság azt állítja, hogy tekintettel a közigazgatási eljárás során rendelkezésre álló információkra, a felperes által előterjesztett egyetlen körülmény sem vonja kétségbe a megtámadott határozat (93) preambulumbekezdésében tett megállapításokat. E tekintetben úgy véli, hogy a részvények értéke a klub veszteségei miatt gyakorlatilag nulla lett. Hozzáteszi, hogy ezeknek csak akkor lett volna értékük, ha a felperes nem lett volna nehéz helyzetben, vagy ha a helyzetének helyreállítására hiteles kilátásai lettek volna. A 2009. évi tőkeemelésben részt vevő magánrészvényesek által fizetett ár e jegyzés összefüggéseire és a részvényjegyzők valószínű jellegére tekintettel nem releváns. Mindenesetre a Bizottság szerint nem hihető, hogy a felperes részvényei – feltéve, hogy értékük nem nulla – legalább a hitel 40%-át fedezik, amint azt a referencia-kamatlábról szóló közlemény megköveteli ahhoz, hogy a biztosíték szintje „általános mértékű” legyen. A Bizottság ezenkívül azt állítja, hogy e részvények értékéből adott esetben le kell vonni a felperes azon eszközeinek értékét, amelyeket a felperes a tőkeemelést megelőzően részére nyújtott hitelek keretében már biztosítékként nyújtott.

190 A jelen ügyben a Bizottság a megtámadott határozat (93) preambulumbekezdésében az IVF javára zálogjoggal terhelt felperesi részvények értékét illetően a következőket állapítja meg:

„[A vitatott] hitelt a [Valencia CF-ben] szerzett részesedésekre vonatkozó zálogjoggal [biztosították]. [A Valencia CF] viszont nehézségekkel küzdött[…], azaz veszteséget termelő üzemeltetést folytat[ott], és nem volt érvényben hitelt érdemlő életképességi terv, amely bizonyította volna, hogy az üzemeltetés nyereséget fog termelni a részvényese[i] számára. Ezért a [Valencia CF] veszteségeit beleszámították a […] részvényeinek értékébe, így ezeknek a részvényeknek hitelbiztosítékként számított értéke közel nulla volt.”

191 A jelen jogalap keretében a felperes vitatja azokat a következtetéseket, amelyekre a Bizottság a Fundación Valencia által a részvényeinek zálogjoggal megterhelése révén nyújtott viszontgarancia értékére vonatkozóan jutott, és arra hivatkozik, hogy az alkalmazott értékbecslési módszertől függetlenül a zálogjoggal terhelt részvények a referencia-kamatlábról szóló közlemény értelmében vett, legalább „általános mértékű” biztosítéknak felelnek meg. A felperes által a beadványaiban említett három értékbecslési módszer közül az első a magán részvényjegyzők 2009. évi vételárával való összehasonlításon alapul, a második az összehasonlíthatónak tekintett klubok mintája alapján a többszörözési módszert alkalmazza, a harmadik pedig a felperes pénzügyi helyzetének értékelésén alapul.

192 Először is a felperes azon kifogásait kell megvizsgálni, amelyek a Bizottság által a megtámadott határozatban a felperes részvényei értékének megállapítása érdekében alkalmazott, a felperes pénzügyi helyzetének értékelésén alapuló módszerre vonatkoznak (lásd a fenti 190. pontot).

193 E tekintetben a Törvényszék által a támogatás pontos mértékének kiszámítása keretében valamely viszontgarancia értékének Bizottság általi értékelése tekintetében gyakorolt felülvizsgálat jellege megegyezik a fenti 59. pontban felidézettel.

194 Egyébiránt nem kell határozni a Bizottság azon másodlagos érvéről, amely szerint nem hihető, hogy a szóban forgó részvények a hitel legalább 40%-át fedezik, mivel a megtámadott határozat nem ilyen indokon, hanem azon a következtetésen alapul, hogy a részvények értéke abszolút jelleggel „közel nulla”. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis valamely határozatnak önmagában elegendőnek kell lennie, és indokolása nem következhet a később adott magyarázatokból, amikor a kérdéses határozat már az uniós bíróság előtt kereset tárgyát képezi (1996. december 12-i Rendo és társai kontra Bizottság ítélet, T-16/91, EU:T:1996:189, 45. pont; 2007. szeptember 12-i Olympiaki Aeroporia Ypiresies kontra Bizottság ítélet, T-68/03, EU:T:2007:253, 254. pont; 2013. szeptember 16-i Wabco Europe és társai kontra Bizottság ítélet, T-380/10, EU:T:2013:449, 107. pont.

195 Ezt követően emlékeztetni kell arra, hogy a felperes kifogásai a Bizottság azon állítólagosan téves értékeléseire épülnek, hogy a 92,4 millió euró összegű 2009. évi tőkeemelés milyen hatással volt a felperes pénzügyi helyzetére, és ebből következően a részvényeinek értékére.

196 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszék a felperes érvelését csak annyiban vizsgálja meg, amennyiben az a 4. intézkedésre vonatkozik (lásd a fenti 141. pontot). Márpedig az említett intézkedés nyújtásának időpontjában, vagyis 2010. november 10-én már döntés született a 2009. évi tőkeemelésről, és már a kibocsátott új részvények jegyzésére is sor került. Ezeket az eseményeket a felperesnek a 2009/2010-es pénzügyi évre vonatkozó, a megtámadott határozat (15) preambulumbekezdésében ismertetett pénzügyi kimutatásai is tükrözték, amelyekből kitűnik, hogy a zárás időpontjában az előző pénzügyi évhez képest a felperes törzstőkéje 9,2 millió euróról 101,7 millió euróra, saját tőkéje pedig -33,3 millió euróról 57,3 millió euróra nőtt. Egyébként az adózás előtti nyeresége -59,2 millió euróról 17,9 millió euróra nőtt.

197 A fenti megállapításokból azt a következtetést kell levonni, hogy a Bizottságnak a megtámadott határozat (93) preambulumbekezdésében szereplő és a fenti 190. pontban ismertetett azon állítása, miszerint a felperes ügyletei veszteségesek voltak, pontatlan, mivel a 4. intézkedés nyújtását közvetlenül megelőző pénzügyi év – éppen ellenkezőleg – nyereséges volt.

198 Egyébiránt a felperes saját tőkéje a 2009/2010-es pénzügyi év lezárásakor a megtámadott határozat szerint 57,3 millió euró nagyságrenddel jelentős volt. A Törvényszék által pervezető intézkedések keretében feltett kérdésre válaszolva a Bizottság azt állítja, hogy a 4. intézkedés nyújtásának időpontjában „a klub kötelezettségei meghaladták az eszközeit”. Amennyiben a Bizottság ezalatt azt érti, hogy a klub tartozása meghaladja valamennyi eszközét, meg kell állapítani, hogy ezen állítás egyáltalán nincs alátámasztva, és annak maga a Bizottság is ellentmondott, amikor a tárgyaláson elismerte, hogy a felperes nettó vagyona ebben az időpontban pozitív volt. Továbbra is e válasz keretében a Bizottság arra a körülményre hivatkozik, hogy a 2008/2009-es pénzügyi évben keletkezett veszteségek a 2009. évi tőkeemelés összegének kétharmadát tették ki, és az ugyanezen pénzügyi év végén megállapított negatív saját tőke az említett összeg körülbelül egyharmadának felelt meg. Meg kell azonban állapítani, hogy e körülmény nem kérdőjelezi meg azt a megállapítást, amely szerint a 4. intézkedés nyújtását megelőző utolsó lezárt pénzügyi év végén a felperes saját tőkéje 57,3 millió euró volt.

199 A tárgyaláson a Bizottság hangsúlyozta azt a tényt, hogy a felperes „veszteséges ügyleteket” végzett, azt, hogy nem létezett megbízható szerkezetátalakítási terv, és amennyiben feltételezzük, hogy e tervre lehet támaszkodni, azt a tényt, hogy az említett terv végrehajtása az első négy év tekintetében mindenképpen a veszteségek halmozásán alapult, mindez pedig igazolja azt, hogy a felperes részvényeit közel nulla értékűnek kell tekinteni. Márpedig emlékeztetni kell arra, hogy a 4. intézkedés nyújtását megelőzően lezárt pénzügyi év nyereséges volt, ami egyrészt érvényteleníti a Bizottság azon állítását, amely szerint a felperes csak „veszteséges ügyleteket” végzett, másrészt pedig viszonylagossá teszi a 2009. évi életképességi terv keretében korábban elvégzett előrejelzések relevanciáját.

200 Végül a megtámadott határozat (76) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a felperesnek a 4. intézkedés nyújtásakor nehéz helyzetben lévő vállalkozásnak minősítése kevesebb valószínűsítő körülményen alapul, mint amelyeket a Bizottság az 1. intézkedés nyújtásának időpontjában megállapított, ami egyébként ahhoz vezetett, hogy a Bizottság az előbbire csak a megmentési és szerkezetátalakítási iránymutatás 11. pontjában meghatározott feltételeket alkalmazta, miközben úgy ítélte meg, hogy az utóbbi intézkedésre az említett iránymutatás 10. és 11. pontját egyaránt alkalmazni kell (lásd a fenti 64. és 65. pontot). Így, míg a Bizottság a veszteségek fennállására, a forgalom csökkenésére, a negatív saját tőkére és a felperes eladósodásának mértékére támaszkodott annak megállapításakor, hogy a felperes az 1. intézkedés nyújtásának időpontjában nehéz helyzetben volt, csak ez utóbbi tényező, valamint a „szinte nulla nyereség” támasztja alá a felperesnek a 4. intézkedés nyújtása időpontjában fennálló helyzetére vonatkozóan a Bizottság által levont következtetést.

201 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy azok a bizonyítékok, amelyeken a Bizottságnak a megtámadott határozat (93) preambulumbekezdésében foglalt, a felperes részvényeinek a 4. intézkedés nyújtásának időpontjában fennálló „közel nulla” értékére vonatkozó következtetései alapulnak, részben pontatlanok, mivel az említett intézkedés nyújtását megelőző pénzügyi év nyereséges volt. Azt is meg

kell állapítani, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el azáltal, hogy az említett (93) preambulumbekezdésben az 1. és 4. intézkedésre vonatkozó közös indokok alapján megállapította, hogy a felperes részvényeinek értéke „közel nulla” volt, anélkül hogy figyelembe vette volna azokat a releváns tényezőket, mint a jelentős saját tőke megléte és az adózás előtti nyereség elérése a 4. intézkedés nyújtását megelőző pénzügyi évben.

202 A Bizottság azon érve, amely szerint a felperes részvényeinek értékéből le kell vonni a korábban neki nyújtott hitelek keretében már biztosítékul adott eszközeinek értékét, nem alkalmas e következtetés megcáfolására. Először is meg kell jegyezni, hogy a megtámadott határozatban szereplő indokokhoz képest új indokról van szó, amely a megtámadott határozat fent megállapított hiányosságait önmagában nem pótolhatja (lásd a fenti 194. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Másodszor és mindenesetre a Bizottság nem fejti ki, hogy miért kellene ilyen szoros kapcsolatot megállapítani a felperes biztosítékul adott eszközeinek értéke és a zálogjoggal terhelt részvények értéke között. Harmadszor, azokat a hiteleket, amelyekhez ilyen biztosítékok kapcsolódnak, elméletileg már figyelembe veszik a felperesnek a megtámadott határozat (15) preambulumbekezdésében feltüntetett azon pénzügyi adatai között, amelyekre a Bizottság a szóban forgó részvények értékére vonatkozó következtetéseit alapítja.

203 Ennélfogva, és anélkül, hogy a felperes többi érvét meg kellene vizsgálni, helyt kell adni a harmadik jogalapnak, mivel a felperes zálogjoggal terhelt részvényeinek értékére vonatkozó bizottsági értékelés tárgyi pontatlanságon alapul, és nyilvánvaló hibákat tartalmaz.

204 E következtetésre tekintettel és a pergazdaságosság érdekében nem kell megvizsgálni a negyedik és ötödik jogalapot, valamint a hatodik jogalap második részét, amelyek az elemzés későbbi szakaszára vonatkoznak, és azt feltételezik, hogy a vitatott biztosíték jellemzőit helyesen állapították meg.

205 Egyébiránt, bár a harmadik jogalapból kitűnik, hogy az csak a szóban forgó támogatási intézkedés összegének kiszámítására vonatkozik, és nem magára e támogatás fennállására, meg kell állapítani, hogy az IVF-nek nyújtott viszontgarancia értékére vonatkozó bizottsági értékelésnek a Törvényszék által megállapított nyilvánvalóan téves jellege az előny feltételére tekintettel hatással lehet a szóban forgó intézkedés állami támogatásnak minősítésére. Nem zárható ki ugyanis, hogy a Bizottság a nyújtott viszontgarancia értékének újbóli vizsgálatát követően másképpen értékeli a 4. intézkedés állami támogatás jellegét. E tekintetben a felperes zálogjoggal terhelt részvényei értékének meghatározása a megtámadott határozat általános rendszerében különös jelentőséggel bír (lásd analógia útján: 2005. június 15-i Corsica Ferries France kontra Bizottság ítélet, T-349/03, EU:T:2005:221, 319. és 320. pont).

206 Következésképpen a megtámadott határozatot a felperesnek nyújtott 1. és 4. intézkedésre vonatkozó részében meg kell semmisíteni.

A költségekről

207 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Bizottság pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségeinek viselésén felül a felperes költségeinek viselésére, ideértve a Törvényszék előtti ideiglenes intézkedés iránti eljárással összefüggésben felmerült költségeket is.

208 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján a jogvitába beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket. Ennélfogva a Spanyol Királyság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a Spanyolország által a Valencia Club de Fútbol, SAD, az Hércules Club de Fútbol, SAD és az Elche Club de Fútbol, SAD javára nyújtott SA.36387 (2013/C) (korábbi 2013/NN) (korábbi 2013/CP) számú állami támogatásról szóló, 2016. július 4-i (EU) 2017/365 bizottsági határozatot a Valencia Club de Fútbol, SAD-t érintő részében megsemmisíti.

2) Az Európai Bizottság maga viseli saját költségeit, valamint a Valencia Club de Fútbol részéről felmerült költségeket, ideértve a Törvényszék előtti ideiglenes intézkedés iránti eljárással összefüggésben felmerült költségeket is.

3) A Spanyol Királyság maga viseli saját költségeit.

Kanninen Schwarcz Iliopoulos

Kihirdetve Luxembourgban, a 2020. március 12-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

A jogvita előzményei 2

Az eljárás és a felek kérelmei 3

A jogkérdésről 5

A kereset A.2. mellékletre hivatkozó részének elfogadhatóságáról 5

Az A.2. mellékletben kifejtett érvelés elfogadhatóságáról 5

A nyolcadik, az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalap elfogadhatóságáról 5

Az ügy érdeméről 6

A lényegében az előny jellemzőinek megállapításával kapcsolatban elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hibákra alapított, első jogalapról 7

– Az első jogalap terjedelméről és a 4. intézkedésre vonatkozó részében való elfogadhatóságáról . . 7

– Az arra alapított első részről, hogy a Bizottság nyilvánvaló hibát követett el, amikor a felperest nehéz helyzetben lévő vállalkozásnak minősítette 8

– Az arra alapított második részről, hogy a Bizottság nyilvánvaló hibát követett el, amikor úgy ítélte meg, hogy az 1. intézkedés az alapul szolgáló hitel több mint 80%-át fedezi 16

– Az arra alapított második részről, hogy a Bizottság nyilvánvaló hibát követett el, amikor megállapította, hogy az 1. intézkedést nem piaci áron nyújtották 17

– Az első jogalapra és a megsemmisítés terjedelmére vonatkozó következtetések 22

Az állítólagos támogatás kedvezményezettjének azonosítása során elkövetett hibára alapított, hatodik jogalapról 22

Az állítólagos támogatások belső piaccal való összeegyeztethetőségének vizsgálata során elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hibára alapított, második jogalapról 24

A hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértésére alapított, hetedik jogalapról 26

A támogatás összegének kiszámításakor elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hibára alapított, harmadik jogalapról 28

A költségekről 31